27/10 1937.

Ze záhrobí od br. lékaře Lainera.
pro Fr. Matějkovou.

A co ty poutníče, stále z místa na místo vandruješ jak ty stěhovaví ptáci. Nikde nezakotvíš, nikde pokoje nemáš.

Máš vystavené hnízdečko, svoláváš ptáčata hladovící, kvílící a též trpící. Podáváš pokrmu hladovějícím a žíznícím, napájíš a občerstvuješ duše zbloudilé slovem pravdy.

Vidím skálu. Na skále velikého orla rozhlíží se a hledá oběť. Ve skále prýští pramének čisté vody, vytéká a srčí jak vodopád. Dravec vzepjal křídla, vznáší se k potůčku. Zde vidíš, že i každá duše byť byla sebe dravčí, spěchá, aby se napila, aby ze sebe shodila, co dravčího u sebe má a se očistila.

To i cesta tvá nekonečná. Příklad ti dávám, že možno též léčiti vodou. Naskytne se ti příležitost v nejbližším čase. Omývej ruce své v tekoucí vodě. Až budeš pacienta mít naber vodu z potůčku proti proudu. Při měsíčku můžeš léčit jako při slunci. Člověka pacienta ať žena

či muž, rozeznávej dle povahy, léč ho takto: muže brunetu neb ženu brunetku, léčbu provádej v době noční bude-li ten pacient vážně nemocen. Lehké choroby žen světlovlasých a mužů, ošetřuj za doby sluneční v době odpolední do šesti hodin. Těžké choroby ber z rána. Ráno muži a odpoledne ženy. Hleď, aby ženy, těžké nemoci kožní nebo vnitřní, aby na ně dopadalo slunéčko polední i nemoce zimnice. Nesnese se slunce kde je horeček, tam se musí pomáhati mezi 5-8 hod. kdy není slunce. První léčbu prováděj vodou a sice sjímáním jak se provádí úbité. To nechť je první léčba. U dětí slabých kostí užij koupele vanové v železité soli 38° teploty normální těla člověka. Bolesti hlavy budeme léčiti vdechováním slané (vlahé) vody do nosu, desinfekcí francovkou, hipermankánem, obklady z ledu, hlavně sjímáním.
Při magnetisování řiď se vždy, abys byla po paprscích slunce nebo měsíce, nikdy ne proti. Vodu na magnetisování nabírej proti proudu a když jde měsíc dolů. (nám pro vodu potokovou daleko) Nesmí ta voda být upotřebená lidmi, tedy vodu okapovou ale ta bývá nečistá; čisti ji takto:

Báseň I.

20/11 1940
Lídka.

Od východu hvězda na cestu svítí nám
a od východu přijde ta velká pomoc nám.
Bůh pošle vojsko svoje pro národ bojovat,
povede je Žižka, rač Bože sílu dát.
A protož Bože milý při nás vždy pevně stůj,
bychom si vydobili ten pravý poklad svůj.
Budou se mnohé věci dít na zemi,
přijdou vám různá znamení na nebi.
Bůh zjeví vám tu chvíli před časem,
vyjde nová hvězda s velkým ocasem.
Bude mnoho proroků
mnoho bídy a ústrků.
Mnoho klamu a zrády
přítel přítele zradí.
Láska ta něžná květinka bude ničená a šlapaná
ze srdce lidského bude vyrvaná.
Zloba a nenávist vládnout bude
místo pokoje a dobré vůle.
Bude vraždění na potkání,
výměna názorů jenom zdání.
Lidstvo bude trpěti za hříchy jak ve staletí,
za hříchy svoje z předešlého žití.
Pod jedním stromem budete schováni,
tím stromem bude lípa Svobody"
Jako kuřátka u kvočny budete ~~se tulit~~
budete se tulit ke svému Spasiteli.

Až ona bouře se přežene
pokoj, mír a láska opět vyvstane.
Jako dva holoubci bílí
budete všichni sobě milí.
Štěstí v duši vám zůstane
moji milí krajané.
Ta velká doba blíží se,
„Svoboda" však vrátí se.
jako holubice míru
na vaše střechy snese se.
Chtěl bych ti říci více
dřív než zhasne svíce,
která svítí mě na cestu
nechci dojíti k arestu
ale k věčnému spasení,
přej mi mé vykoupení.
Jenom tolik ještě dodávám,
a tobě připomínám,
že bude to tak jak ve dni posledním,
proto slov mých poslechni.
Až přijde ona chvíle
a varuj všechny svoje milé,
najdi si tajné místečko
moje drahá sestřičko,

bysměli kam hlavu schovati
až budou nepřátelské střely litati.
Najdi si místečko v lese v tu chvíli poslední,
Naplň si tašku potravinami.
Kus plátna bílého, sirky, svíčku neb baterii.
Vykopej sobě v zemi jamčičku
a vezmi sebou tu malou holčičku.
Schůdka do ní uděláš, chvoji vysteleš,
hodinu a možná více v ní pobudeš.
Na jámu dej tyčky a potom přikrej chvojí,
Když to bude moct v houšti být
aby to nemohlo lidské oko spatřit.
Ještě to nebude až jarní sluníčko vyjde,
nezhyneš, nezemřeš, vše přečkáš směle.
Jen klid v duši měj, ničeho se nelekej
Bůh milý má vás všechny rád,
nebude vám zkázu přát ale chce vás zachovat.
Mé řádky opiš na čisto-
moje milá sestro.
Za tvoje nadšení a lásku k nám
si toto poučení dávám
Bůh s tebou buď povždycky
přej nám boží posily
bychom vše šťastně překonali
a byli při vás na věčné shledání.

Až „Svoboda“ prohlášena bude
sejde se bratrů mnohý sbor,
bude to jedna víra
budete jeden tvor.
Bude láska, štěstí, spokojenost,
bude opět všeho hojnost.
Vrátíš se opět v domov svůj
a tam začneš nový život svůj.
Bude-li změna, povím ti
zatím v Bohu hledej posily,
vděčně k nebi pohlédni
a Bůh žehnej práci tvoji.
Bude to v tu dobu až květu bude čas,
kdy prapor červenobílý bude svobodu hlásat zas,
a pod lípou „Svobody“ zástupy lidů zříš,
a v prostředku sedí velký „Jan z Trocnova“
jenž všechny bratry k sobě svolává.
Jejich rty zpívají, chválu Bohu vzdávají
a „Kde domov můj,“ provolávají.
„Nadšení lidem hýbe,
a že přišla ta radostná chvíle,
Dnů nejkrásnější „Svobody“.
A proto vzhůru hlavy dejte,

proti končil nereptejte,
že uložen m byl v cestu těžký kříž,
kdo pevně vy věříš, každý ho překročíš.
Bůh milý žehná tobě, ty lide svéhlavý,
zástupy duší dálných vám ku pomoci chvátají.
Ta doba velká blíží se každým dnem víc a víc
a protož hlavu vzhůru dej a pevně vytrvej.
Z Blaníku již vyjíždějí blaničtí rytíři,
svoje voje vede sv. Václav to každý dobře víš.
V jeho ruce trubka, s níž vojsko svoje svolává,
v řady velké nastupuje „Václavova“ armáda.
A jednoho dne z rána až vstávat budete,
kolem sebe svoje známé mít nebudete.
Tak jako ve včelínu vše se zamíchá,
bratr bratra, sestra sestru možná neuhlídá.
Daň velkou platit máte Čechové milení,
za svoji velkou pýchu, ty lide ubohý.
Až opět skromni budete a chleba snad dostávat
se nebude,
pak „zaplať Pán Bůh“ řeknete:
my poznali jsme hříchy své.
Až vyschne ta velká řeka v prostřed Egypta
pak bude průchod, cesta do říše velkých snů
(Ta řeka se jmenuje podle bible „Eufrates.“

Pak sejdou se tři králové u pra... „...draně"
a řeknou: „Ať žije drahá Čechie."
Tři meče skříží přes sebe, přísahu, ...ží vesele.
Místo krve bílé víno v poháru zaplane.
Jejich kroky půjdou od východu k vám,
burcovati budou „Svobodu" drahou vám.
Není zakopána, jenom mile sní
o velkém, posvátném, svobodném dni.
Hvězda od východu vzešla nám,
aby jasem svojím přetrhala černou tkáň.
Zahalí se rouškou bratr „vůdce" váš
aby zmařil sílu a nevzal ho ďás.
Avšak ona rouška průhledná jest
nikdo nezapře čím byl a jest.
Byli jsme a budem:
a to druhé přišli jsme a půjdem
ne tak klidně ale zvesela,
za hlaholů zvonů „zlatá" „Svoboda."
Musejí nám vystříbřiti
...staré nám vrátiti i s úroky,
a zadějena mylnýma odejiti.
D...hrana je ona hvězda od východu,
...ene nám odtud tu H.....“ armádu.

Ať s... končil „Italů chyba bude velká
na zm... „zaplatí ta společnost „Duceho"
nebude ...vy... více v nás přítele věrného.
Neschová se nikdo pod lípu „Svobody"
Masaryk, bývalý náš vůdce toho nedovolí.
Čechy byly a budou jako kdysi bývaly
za panování Marie Terezie s velkými hradbamy.
Palcátem lásky bránit se budeme,
nikdo se nedostane za hradby „Prahy" mé.
Co poškozejí opět v pořádek sedá,
vždy bude středem „Evropy" naše zlatá „Praha".
„Ať žije matička „Praha"."
„Ruka lidská nezdolá, plameny ji nezničí,
„Žižka" si svoje vojsko již cvičí.
„Hola, hola" vlast nás volá,
s písní na rtech do boje jdeme za naši „Čechii"
za naši „Čechii" drahou a milou krev rádi dáme.
boje se neleкáme, sílu svou poctivou dáme.
Hrad pražský střežen jest,
avšak zničí ho přece lest,
ne zcela, z části jen,
Buď za to Bůh pochválen.
Bůh milý s vámi buď, ve snění vzlétné
v nesmírnou říši zář,

nechť je ti Bohem snář,
Jeho náruč posvátná přijme tě [illegible] čas,
dobrou noc! sladce spi, dej Bůh ti [illegible] sny,
na cestu životem požehnání měj,
zlého se nelekej.
Bůh milý dobře ví,
jen k Němu pohlédni a o sílu pros,
ještě máš času dost, protož buď s „Bohem“
„dobrou noc!“ Jirásek.

Báseň II. 20/11 1940.

Andělíček z říše slétá v tyto kraje,
nese proutek míru „Svobody“ vám drahé.
Vesna jara sladce spinká spánek svůj spokojený,
andělíček šlehne proutkem,
a mír bude probuzený:
Zachvěje se všecka země,
hrůza v lidu nastane,
[illegible] kdo může schovává se
jak v dny ~~poslední~~ předposlední.
a [illegible] velká, slunko zajde, zahalí svou líc,
[illegible] milý poutníče, sčítej hříchů líc.
v[illegible] zavolá mnohého z této krásné země,

by ukončil mu trápení duši jeho bědné.
Až opět vyjde slunéčko, usměje se v kraj,
zahlaholí všecky zvony, bude na zemi ráj.
Bratr bratra líbat bude a při tom snad plakati
národ jako rodina bude se milovati.
Zvedni hrdě hlavu svoji, Čechie má milená,
andělíček bílý „Svobodu“ vykopává.
Pastýřové troubějí, že milostný je den,
že Bůh milý odpustil hříchy lidem všem.
A v dálce zříš zástupy bílých dušiček
jak víjí, víjí krásný bílý věneček
a nesou ho na Lánský hrobeček
našemu tatíčkovi,
hej hola „domov můj“ zpívají,
„Svobodu“ zlatou jsme si ~~vydo~~ bratře vydobili.
A hle! Z výšin nebes kráčí „Masaryk“,
na rtech milý úsměv, v duši klid.
Národe můj milý, slyšíš jeho hlas?
vstal jsi z potu tváří, z bídy, bolu zas.
A za ním stojí Havlíček, Komenský a Hus.
Na nejvyšším trůně zříš zářivé oko zas
toť boží volá hlas:
Milujte se d[illegible] [illegible] [illegible]

by každý z vás každou chvíli mohl ke Mě jít.
A zářné bytosti kolem trůnu se sestupují,
andělských sborů zřís,
a rajské melodie slyš:
Spěj tam ó každý dokud máš čas,
Bůh milý zve všechny nás
k trůnu Svému nejvyššímu každý spěj
zloby nepřátel se nelekej;
Duše tvoje co perla musí být,
a v rámci světa vždycky se musí stkvít.
Klam, zloba, nenávist do pozadí jdou,
duše se rozchází každá za prací svou.
Andělíček bílý sedí Kristu v záhlaví,
a plete nám věnec české „Svobody."
Než vlaštovička přiletí,
mnohé zlo s tím snad odletí,
jiné k tomu přibude
to je velmi podobné.
Až s druhým jarem vlaštovička přiletí,
bude ono zlo v podsvětí,
všichni volat budem sborem,
„pokoj lidem dobré vůle na zemi."

To bylo ti dáno v tuto dobu
schovej před lidskými zraky sestřičko,
povždy jak čisti to budeš, zaraduje se srdéčko:
Sklenice vína čistého žíznivým ústům je ti podána
věz, že Kristus Sám je jediná tvoje záchrana.
Nepij jen sama vína chutného
dej též ochutnat duši bližního,
by velká byla tvoje zásluha,
až přijdeš mezi nás do neznáma.
Bůh dej ti sílu sestřičko
duši svoji k Bohu pozvedni,
do duše druhého nahlédni
a rci si: vždyť tys tolik ubohý,
sestro, bratře milený.
Pojď, napijem se společně posilíme na cestu,
by nedošli jsme k arestu
ale k boží studnici,
kde pravda je nejvyšší;
Nesu ti bílou lilii
schovej si ji pro duši svoji
nechť stkví se tak jak ona bílá jest
a řekni vždycky: „Bohu díky a čest."
J. P.

~~Otec nebeský volá tě~~
~~by otevřela bránu mnoha duším~~

Otec nebeský volá tě by otevřela bránu,
mnoho duší projít chce k Jeho nebeskému stanu,
Zámky zrezavělé jsou špatně odmykat se budou,
zapadlé jsou lidskou zlobou.
Na srdéčku kůra z ledu utkaná jest,
kladivkem bušit musíš, lili otevřeš ~~[illegible]~~
zámky zapadlé, srdce ledové duším všem.
Protož rychle spěš, pokud Bůh dovolí,
dílo svoje dobře prohlédni.
Nezoufej, doufej a řekni:
„Bože milený já služebnici jsem Tvou,
dcerou Tvou ubohou,
která na výsluní lásky Tvé
denně hřeje se.
A na shledanou s tebou těší se
Eliška Krásnohorská.

Báseň III. 20/11 1940.

Já jsem ten profesor se šedivou lebí,
co na stůl dával, co se na svět šklebí,
hledal jsem duši v [illegible]kové báni,
ránem počínaje až do klekání.
Že jsem nic nenašel klnul jsem až běda,
v klamu jsem vše obracel, říka; že duši nikdo nemá.
Avšak nyní dobře vím, co duše znamená,
jaká to úloha byla mě svěřená.
Nikdy víc neřeknu, že nemá duši v těle
poznal jsem na sobě, vím co mě po boji z moji duše zbude.
Kabát barvy temné jsem nosíval,
který obal tížil, duši moji svíral.
Pak kabát světlejší, lehčí byl a snažší,
směl jsem jít do kruhu, bylo mě milejší.
Avšak nehezký jsem býval, nikdo mě nechtěl znát
za moji ošklivost počli se mě smát,
báli se mě a hrozili se, strašil jsem až běda,
naučil jsem se prositi, aby změněna mě byla podoba
Že škaredé tváře maska sejmutá, byla
netruchlím již více, přišla má odvěta.
Nyní třetí kabát mám šedivý a jasný
budiž Bůh mě milostivý
A já volám z plných plic duše jest a bude,
tak jako že zlatá „Svoboda" z černých mraků plyne
Po lodičce stříbrné v měkkém toku řeky,
ku majáku pravdy chci se také svésti.
Až den přijde veliký plesat budem směle,

čepicemi zaženem svého nepřítele.
Nikdo nehoď kamenem na bratry své nepřátelské,
až budeš mít moci nad nimi bratři pozemské.
Jdi jim z cesty, pusť je v klidu, nešpini ruku krví,
kdo kamenem hodí „Svobody" neužije ani.
Msta patří Bohu, „Bůh náš Vládce" jest,
neber sobě víru v duši svou a věř, že jest.
Končím rád a prosím Boha o hvězdičku světla,
abych viděl na cestičku z toho nepřátelského pekla.
Jdu již vítat „Svobodu" pospěš také se mnou,
ve dvou se to lepší půjde tou poutí bědnou.
Budem léčit lidské duše od bolu a strachu,
budem říkat nermuťte se" žádný český brachu.
Budem říkat, budem prosit, budem hledat pravdu
budem kráčet, cestou zpívat ku českému hradu.
Půjdem hájit zlatou „Prahu" by nám ji Bůh uhájil
aby nám ~~ji~~ nepřítel náš celičkou hned nezbořil.
Vírou v Boha, vírou v duši cestu razit budeme
zloby lidské, ni nepřátel se nezalekneme.
Až hlavu svoji skloníš ke spánku,
uvidíš svou zlatou Mařenku, (Matějková)
která stále za tvým stínem chodívá,
posily ti od Boha prosívá.

Za lásku ti děkuje
z duše své se raduje
by šťastná jsi byla z duše svoji si přeje.
Ještě jeden pozdrav ti nesu, od Vlasty z Čermny,
která posledně zde byla a s tebou se neshledala
a ještě jsou tu dvě děvčátka
Slávinka a Herminka
nesou ti kytičku fialek
v hrstku věrných vzpomínek
a maličce zas sněženky ~~ji patří~~
ji patří všechny jejich myšlenky.
Tomu broučkovi maličkému
té malé holčičce
jež tulí se ke své babičce
posílají zlatý petrklíč
neboť jest to nebeklíč.
Až ji psát budeš
zas pozdravy musíš dát
by šťastná byla babička
si přeje její Slávička.
A Herminka volá na tetu,
pusu ti posílám v odletu,
každý den líbám tě na čelo,
by nebylo ti truchlivo;

by byla jsi statečná ty duše drahá
abys pro nás netruchlila
neb u nás není zrada.
My jsme šťastny a vesely
jak se na děvčátka patří
jdem s písničkou na rtech v širou dál
nás neodrazí žádný klam
neb vidíme v dálce lásky stan,
do nějž tě mile zvem,
pojď s námi v libý sen,
my tebe v říši povedem
kde samá jen záře, lem
vrouně tě zvem.
S Bohem na shledanou
volá Slávinka a Herminka.
Loučím a dobrou noc na shledanou
profesor Vích z Prahy.

nech ji ustát a nebo dej sůl do vody. (ten tvůj insp. ti to poví.) Perličky se budou usazovat. (a jak v zimně když je zmrzlo?) nebo sníh - vodu ze sněhu též se tak čistí. Často k tobě přijdou lidi, kteří budou naříkat, že je něco pronásleduje. Měj zvlášť nádobu; vyžádej si fotografii a umývej vodou tou svěcenou (bratře ta foto se rozmočí.) Houbičkou přetřeš ta místa, kde pacienta bolí tak abyses nedotýkala až ji celou omyješ, bude pacient jak vykoupaný. Na litr vody lžíci obyčejny soli a lžíci železity soli, s tím omývej.
Udělej si malý oltáříček a k ní dej „Krista."
Budeš-li vidět, že pacient těžce dýchá, udělej s ním umělé dýchání a dávej mu slanou vodu obyčejnou. Před jídlem slaná voda na lžíci šílí mídlu, upravuje stolici a podporuje zažívání. Různé otoky se rozmažou zaječím sádlem. (bratře já mám také bolest.) ~~Dej~~ Dej si obklad teplý ze slané vody a jednou z heřmánku. Nohy též si koupej ve slané vodě.
Přijdeli stařenka s nohama ať si je koupe v kopřivách a kopretinách v teplé koupeli.
Hostivál utřiš neb rozvaříš s korálkou

můžeš na bolest přikládat ale ne na otevřenou ránu na otekliny, zlámaniny. Řeřicha potoční a luční je proti tuberkulose na čaj.
Bedrník, vratič proti zimnici. Zázvor proti choleře. Aloe naškrabat též do čaje proti záduše, proti souchotinám a na rány otevřené mořská cibule též do čaje na pití.

S Pánem Bohem.

Projev ze záhrobí
od bratra lékaře p. Kamenicky.

Oba dva máte překyselenou krev. Vznikají vám potíže. Jejich následky odstraníte takto dle uvedeného návodu. Je třeba bojovati proti kyselosti organismu. Velmi nebezpečné následky se dostaví touto vadou.

Každým dechem vdechujeme do sebe kyslík, který slouží k okysličení uhlíku našich buněk na kysličník uhličitý, který s vodou dává kyselinu uhličitou. Žijeme jen tím, že miliony buněk našeho těla stále umírají a za celek se obětují. Stálé umírání jest stálým životem. Smrtí buněk vznikají látky kyselé, které okyselují naši krev. Velmi dobře prospívá čerstvý vzduch hluboké dýchání po celý náš život. Potrava má velkou důležitost. Varovati se musíte masa, vajec, luštěnin, sýrů, těžkých tuků a alkoholu.

Kyseliny, které obsahují tyto potraviny se jmenují amino-kyseliny, jsou tělu škodlivé, z těla se vylučují těžce- a proto velké opatrnosti.

Velmi prospěšná jsou jídla zásaditá, které chovají v sobě kovy zvláště sodík, vápník, draslík a hořčík, tyto látky vážou kyseliny, které při trávení vznikají a tím udržují krev **zásaditou**. Jsou to zeleniny, ovoce, brambory, mléko, hlavně často požívejte brambory s mlékem, holuba, kuře, rybu, po potravinách těchto se lidé dožívají vysokého stáří, udržují zcela určitě krev zásaditou čerstvou. Často požívejte celerového salátu.

Krev kyselá přivodí únavu, skleslost a předčasné stárnutí. Když se zařídíte dle této rady nejenom, že se uzdravíte, předejdete nemocem, které vznikají: kornatění tepen, nespavosti, nervosite případům těžkým i rakovině, onemocnění srdce, ledvin

bolení hlavy, žluče, revma.

Nečekejte až bude pozdě, s chutí do nového zdravého života.

Pijte vždy minerální vody s ovocnými šťávami, bylinovou, poděbradku a j.

K uzdravení plicnímu budou vám nápomocny byliny, které jste obdrželi - recept přikládám.

Ohledně krku jest nejlepší tento prostředek: 1/4 l vody 1 dkg přesličky 15 min táhnout, procedit do procezeného 1 lžíci glicerinového oleje, na špičku nože resolcinu: pozor, obdržíte jej v lékárně. Použít se musí dle předpisu lékaře jen množství určené. Tuto směs připravit dle návodu a ji 2 krát denně kloktat ráno a večer, v případě záškrtu petrolejového eteru na vatě vložit na krk v místa, kde leží mandle. Zcela určitě prostředek tento pomáhá, mám jej vyzkoušený.

Báseň „Slovo!"

17/1 1940.

Slovo je jako šíp
ústa je vystřelí.
Slovo ~~je~~ jako šíp letí
letí a trefí.
Často se do srdce zabodne,
zraní je a zkrvácí,
a někdy i v něm dlouho vězí,
by se ani neztrácí.
Slovo i zabíti může
zabije i důvěru,
zabije často i přátelství,
zabije upřímnou lásku.
Některé slovo je jako šíp,
který je napuštěn jedem,
jiné je zas sladoučké
je namazané medem.
Které slovo je hladké, sladké
má na každého vliv,
že se v něm často sklame
to věru není div.
V mnohém slově je velký klam
v jiném zas tolik ~~[illegible]~~ pravdy,
v některém je láska však,
že nemá žádné zrady.

Jak krásné slovo lahodí
co něhy v sobě skrývá,
v slovu se člověk i zahodí
poněvadž lež v něm bývá.
Strom poznáš dle toho,
jaký zahradník ho pěstí;
poznáš zase člověka,
co slovo jeho věští.
Mnohdy je slovo jako lék,
že také uzdraví
poněvadž v sobě sílu má,
že rány zahojí.
Kde všechny léky sklamaly
lékař si neví rady,
když ty slovem potěšíš,
je zdraví opět tady.
Když ty dobré slovo znáš
to zázraky činí,
že srdce bolné poskočí
a všechna bolest zmizí.
Slovo vlídné je silnější
nad všecky léky snad
i ten člověk je milejší,
každý ho má rád.

Když slovo prosté a čisté je
prohřáté soucitem a láskou,
s Bohem se spojuje
nejčistší páskou.
Když slovo vyslovíš vroucně a tiše,
když ruce k modlitbě spínáš,
ono je ~~na cestě~~ k Bohu na cestě
a ty spokojeně usínáš.
Když Kristus žil zde na světě
Svým slovem uzdravoval lid
pouhé Jeho slovo stačilo
a člověk byl zdráv a živ.
Bůh slovem stvořil člověka
i slovem utvořil svět
a zase slovem vzkřísí jej
v poslední soudný den.

Amen.

28/1 1940

Píseň od bratra „Jana" pro ses. Matějkovou.
od Lidky.

Jak silná je duše tvá
často noha tvá klesává,
Zalmal tě vítr do chaloupky malé,
drobné radosti byly ti vzaté.
S pláčem jsi odcházela,

s pláčem přicházíš,
Bůh milý ví, že Honezradíš.
Ještě mnohá slza
v oku tvém stkvíti se bude
ještě duše tvá
často plakati bude.
Ty sama jsi a sama zůstaneš,
lásku dětí málo užiješ.
Duše tvá prostičká trpí a naříká
silná-li budeš, zvítězíš,
radost v nitru tvém pocítíš.
Bolest a žal
údělem ti byl dán.
Místo růží samé trní
často nohu tvoji zraní.
Ale hvězdička pravdy
září nad chaloupkou tvoji.
Poutníci znavení
prahu tvého vyhledají
podej jim ruku pomocnou
podej jim co žádají.
Podej vody, podej chleba
Bůh dá ti více než spotřebovat můžeš
co dáte, víc Bůh vám nahradí stonásobně.

Nepřátelé tvoji smějí se tobě
když zle jim je spěchají k tobě.
Stůj pevně na cestě pravdy a lásky boží,
by odstraněno ti bylo světské hloží.
Bůh milý dává ti posily
bude to Ochránce tvůj jediný.
Až přijde čas,
vrátí se k tobě děti tvy zas.
zvítězíš nad nepřítelem svým.
Bůh v práci tvé tě posilní.
Hladu nikdy mýti nebudeš
štěstí tvé si dobudeš.
Ve víře své pevně stůj.
Bůh milý tě opatruj.

„Jan" ochránce!

28/1 1940.

Báseň!

V podhorské vísce mdlném při kahánku
dvě stará srdce pospolu,
babička v bibli poslední čte stránku
dědeček skloněn ke stolu.

Půl věku četly z oné svaté knihy
Pán Bůh jim chránil jejich chudý práh,

na starých hlavách necítili tíhy
bílých jak sněhy na horách.

Ta svatá kniha celým jejich světem
dočetli, hlavy sklonili,
jediné „Amen" znělo dvojím retem,
ráno jim hrany zvonily.

Báseň „Láska."

28/1 1940.

Přišla k nám „Láska" čistý duch,
na okénko ťuká: ťuky, ťuky, ťuk.
Otevřete lidé milí,
Bůh potěš vás v tuto chvíli.
Večeře na stole chudá jest,
pojď a pojez s námi přec.
Ke stolu sedá „Láska"
modlitba tiše zní
nad krajem snáší se
noc „štědrovečerní!"
Rodina u stolu tiše sní
anděl Páně vchází do jizby.
Sny krásné sní rodinka chudá,
kde láska dlí, rodina šťastná.

od Lídky.

Hřích.

18/2 1940.

Tuze zlá je teď doba
v krvi se brodí celý svět,
bratr bratra vraždí
bratr bratru vlkem jest.
Místo lásky nenávist
na tom světě řádí,
sobectví, závist, pýcha
jen ke hříchu svádí.
Jeden druhému chléb
od samých úst vyrve
i třebas do záhuby
jeden druhého vyzve.
Kdo jinému jámu kopá
sám do ní spadne
to neví, že sám se v bahně koupá,
že si také i nohu zláme.
Třebas mu i hlava upadla
jen když druhého tam strčí,
a zatím se ale nenadá
a sám tam odtud trčí.
Vždycky se špinavý
očistěné otírá,
nepravosti a lež samou

o něm povídá.
Na sobě vřeteno nevidí
na jiném vlásek hledá
a potom se ale nakonec
sám se zlem shledá.
Zlo s ním chodí jako kamarád
vodí ho po neschůdné cestě,
pořád se ho vyptává:
„co chceš učinit ještě?"
„Ještě mnoho zla chci natropit,
aby se splnila moje žádost,
třebas bližního musím utopit,
abych učinil ďáblu radost."
„On se ti ale peklem odmění
čím víc pro něho konáš,
to si ale neuvědomíš,
že pro sebe jámu kopáš.
On se ti ale vysměje
až budeš o pomoc volat,
až bude s tebou zle
řekneš: „měl jsem to zlo zdolat."
„Na Boha jsem nemyslel,
jen jsem čertu sloužil
on teď za mou dobrotu,
velké bolesti na mě složil.
Jak jen předstoupím před Pána,
budu se stydět sám sebe,
že jsem nikdy nevolal
o pomoc dobré nebe.
Teď poznávám na sobě
ošklivost mojich hříchu,
všecky snad na sobě mám
i tu nejhroznější pýchu.
Pýcha předchází vždycky pád,
nohu si také zlámne,
proto jsem do hříchů spad,
co se jen se mnou stane?
Obrátím se na Boha,
kterého jsem dříve neznal
poprosím za odpuštění,
aby moji vinu smazal."
Promluvilo k němu svědomí
promluvil k němu sám Bůh,
aby se začas obrátil
a do propasti nespadl jeho duch.
A tak tomu člověče,
že oko boží daleko vidí,
když je s tebou nejhůře,
že boží ucho slyší.

Slyší tvoji modlitbu
slyší i tvůj nářek,
když Ho vroucně poprosíš
všechen prchne je zmatek.
V tvoji duši se rozsvítí
zmizí po hříchu touha,
zavčas Bůh tě zachrání
a zas lehko tvůj duch se houpá.
Houpá se houpá
k Bohu výš se vznáší
vezmi si slova má k srdci
můj milý čtenáři.

S Pánem Bohem.

K svátku pí Gotvaldové, 5/3 1940.
od Slávinky a Herminky.

Chopila se pera moje ruka,
abych ti vše nejlepší řekla
k Tvým milým jmeninám,
aby duše tvá vzlétla k výšinám.
Tam v nebeské výši svaté
obdaří Bůh darem dítě drahé
na jeho slavný svátečék,
zdravím tě obdaří Tatíček.
Pocelují tě na Tvoje tvářičky
tvoje drahé holčičky,
jenž jak hvězdičky září,
když uvidí ti radost v tváři.
Dlouhé zdraví ti přeje Slávinka
veselou mysl zase Herminka,
abys nikdy netruchlila,
že tě Slávinka opustila.
Upravujem sobě cestičku
k našemu nebíčku.
Otevře ti vrátka Slávinka
a za tebou zavře zase Herminka.
Budeš s námi v zahrádce bydleti,
bude se ti jistě líbiti
vždyť na tom bídném světě
žádná radost ti nekvete.
Nesmíš čas zmeškati maminko,
musíš spěchati tetinko,
aby tě nepředešel jiný
do naší zahrádky milý.
Viji pro tebe kytičku
až povedu svoji matičku,
každá tě vezmem za ruku,
abys byla v prostředku.
Tatíček bude též čekati,

až budem s tebou chvátati,
budem s tebou pospíchat
než se brána bude zamykat.
Protož buď připravena matinko
až pro tebe přijdem tetinko,
bude tě vítat Kristus Pán
připraví ti svátek sám.
V té nebeské zahrádce
budem pěti o lásce
o lásce čisté boží
odstraněno ti bude světské hloží.
Co chceš matko ještě více?
by hořela ti pravdy svíce
by hořel ti věčný plamen
až na věky věkův amen.
To ti přejem k svému svátku
schovej si tato slova na památku,
abys nikdy nezapomněla
co ti děvčátka připravila.
Buď s Bohem matičko má
ať Bůh vše nejlepší ti dá,
to ti přeje na tvůj sváteček
tvůj milovaný mazlíček.
Poletujem jak holubičky
kolem drahé matičky.
Přijdem všechny gratulanti
na tvůj svátek ochutnati
co dobrého si připravíš
ať dobrý čajíček uvaříš.
Budem se všecky smáti
kolem naší mati
kolem tebe věnec bílý
dáme na tvůj svátek milý.
Zadarmo to nebude
vždyť se u tebe najíme.
Buď šťastná matičko
ať oblaží tě naše slovíčko
ať sestra lehko dýše,
která ti tyto řádky píše.
I tobě přejem sestro milá,
abys na svůj svátek šťastná byla,
by tvoje požehnané ruce
psaly stále víc a více
radostná slova moji matince.

S Pánem Bohem.

Paní Gotwaldová

Pozdravujte tam můj hrobeček, (o Leo. Lípu.)
kde spinká můj drahý drobeček.

Moje vzpomínky letí v dál,
kde můj drahý poklad zakopán.
Myšlenka moje zalétá,
kde moje drahá Mařenka
duši Bohu odevzdala
matičku v bolu na zemi zanechala.
Vzpomínek celé proudy
zalétají na ty hroudy
na hřbitovní zahrádku
to mám do smrti na památku.

Šachovský kostelíček 16/3 1970.

Na kopečku malá vesnička
v prostřed kostelíček malý,
kolem něho hřbitůvek
odpočívají vesničané tady.
Všichni jsou přátelé
od jednoho konce ke druhému,
oni rádi sobě pomůžou
i každému ubohému.
V kostelíčku přebývá
nejsvětější boží Trojice
k ní se často utíká
mnohá a mnohá dvojice.

Do kostelíčku se shromáždí
občané z oné vesničky
když z farní osady přichází duchovní,
mají ho rádi všičičky.
Onť jest dobrý kazatel (Frant. Schefer)
jenž slovo boží mezi ně rozsévá,
a v duchovním horlivý badatel
a rád všem o Bohu povídá.
Lidé rády chodejí
poslouchat od něho slovo boží
o tom si ale vypráví
a stále se o něm pověst množí.
Ve farním chrámu v městečku (v Borohrádku)
překrásná káže slova
a to každou neděli
vždy znova a znova.
Je z něho boží služebník
jehož Bůh si zvolil,
že není žádný nouzebník
velký úkol na něj složil.
Není každému údělem
dobrým člověkem býti,
musí každý svou duši vypěstit
a podle zákona božího žíti.

Pronásleduje ho sobectví
v druhý bratr u sebe chová (p. farář = Vacek)
dejž mu Bože síly dosti,
ať démona toho zdolá.
Nechce hrubým k němu býti
má úctu k jeho stáří,
on svým dobrým jednáním
pomalu zlobu zmaří
Modlete se lidičky,
kteří rádi za ním chvátáte
poproste dobré dušičky
a tím jemu též pomáháte.
Modlete se lidičky,
když mši svatou on slouží
vždyť duši svou skládá na oltář
a po Pánu svém touží.
Proste všichni svého Pána,
aby ho zde zanechal,
vždyť dobrým pastýřem jest
k sobě hojně oveček již povolal.
Všichni stouhou za ním kráčí
těší se každý na slovo boží,
vždyť je ho tolik potřeba,

aby se mařilo světské hloží.
Ten svět je tak zkažený,
zarostlý jedovatým blýnem,
a prosáklý naveskrz
i jedovatým plynem.
Dejž Bůh služebníků takových
po celém světě dosti,
aby se vše špatné vyčistilo
co země tato v sobě hostí.
Mnoho služebníků je povolaných,
nejde každý dobrou cestou
ale málo je vyvolených
kteří kráčí stezkou jistou.
V tom světě zkaženém
je zla více nežli dobra
láska všude vymizela
jen na malém místečku byla.
Je ho kryta tvrdou skořápkou
již slunko těžko neprosvítí
je ukryta v zatvrzelém srdíčku
které ji dlouho nepocítí.
Snad ani v tomto životě
ho ještě láska nezahřeje,

vždyť ona tak teplounká
jako když slunko nejvíc hřeje.
Kdo lásku jednou pocítil
ten ví jak v duši zázrak činí,
ten se šťastný na světě cítil
nežli druzí lidé jiní.
Vždyť láska jest největší poklad
kdo v srdci svém jej chová,
ten všecky balvany a překážky
a všecko utrpení zdolá.
Pomáhejte lidičky
všem služebníkům božím,
silte je láskou svojí,
neb láska zázraky tvoří.
Každý lásku ucítí,
když kolem něho vane,
kdo ji k němu vysílá
na duši jeho padne.
Láska boží, nehynoucí,
nikdy neustane,
vždyť Bůh tolik má
ó dejž nám ji ó Pane!
Kdo na lásku chudý je,
přidej mu ó Pane,
ať také tady šťastný je
ať ucítí Tebe ó Pane!
Přijmi těch pár řádečků
ty bratře milý, dobrý,
neboť je ve svém srdéčku
jej daroval ti Bůh milý.
Vždyť On tebe [illegible]
jak o Něm kážeš lidu,
On všecko tobě oplatí
v tom nebeském míru.
Až budeš stát ~~stát~~ u brány
až dokončí život tvůj,
otevře ti Sám Kristus Pán,
„vítám tě služebníče můj!"
Až budeš tato slova číst
neptej se kdo je psal
vždyť Bůh ti je posílá
a do řádků je dal. S Pánem Bohem.

Velikonoce! 22/3 1940.

Na zelený čtvrtek
a velký pátek
byl mezi apoštoly

veliký zmatek.
Sledovali svého Pána
jak Jeho duše smutná byla,
jeden druhého se ptají,
co jen Pán před námi tají?
On ale nic netajil
On v podobenství mluvil,
apoštolové nerozuměli tomu
co Pán s tím mínil
Na zelený čtvrtek
všichni s Pánem byli,
když noc tichá byla
oni všichni spali.
Jen Kristus za tiché noci,
když měsíc rozprostřel svou zář,
ze srdce Svého Otce prosil
na zem skládal Svou svatou tvář.
Ty ruce Jeho svaté
křečovitě sepjaté byly
Odejmi ode mne Otče můj kalich
svatá Jeho ústa mluvily.
Otče můj, ne má ~~ale~~ vůle
ale Tvá vůle se staň,

tak vroucně prosil
Kristus a náš Pán.
Nikdo v nejtěžší chvíli
Krista Pána neutěšil,
i Jeho miláček Jan
s druhými ve spánku byl.
Nikdo však nevěděl,
kam Kristus se modlit chodí,
ale z hloučku zrádný Jidáš
s vrchními kněžími o Něm mluví.
Třicet stříbrných ti dáme,
když nám o Něm povíš
na tebe jen skládáme,
že ty nejlépe o něm víš.
Drží již stříbra měšec,
s nimi k zahradě kráčí
smutně se ale dívá měsíc,
když ruka jeho tamto pácí.
Přihnala se jich celá tlupa
jako dravých zvířat,
Jidáš na tvář Jej líbá,
tím polibkem zráda byla.
Hledáme Ježíše Nazaretského,
ano: Já to jsem, slova Jeho prála,

a již již mnohá pravice
roucho z Něho drala.
Vodili Jej jak zločince
od Kaifáše k Pilátovi,
ten neznal vinu Pána Ježíše,
aby se Ho zbavit mohli.
Nechtěl Pilát svolit,
aby Ho ukřižovali
a oni cháska urputná
jemu vyhrožovali.
Umyl si Pilát ruce své,
vinu ze sebe smyl,
nechtěl Jej sám odsoudit
vždyť žádný zlý skutek na Něm nebyl.
Ukřižuj - ukřižuj
řvala zběsilost lidská
vždyť On je rouhačem
a do tváře svaté Jemu plivá.
Bičovali Ho do krve,
korunu z trní Jemu dali
na Jeho svatou hlavu
Mu ji nasadili.
Krev se Jemu z hlavy řine,

a ze všech bičovaných ran
duše Jeho k Otci svatá se vine,
vždyť křížové cesty je dlouhý lán.
Kříž těžký na ramena dali,
poháněli jak koně do práce
když pod tíhou nohy Jeho klesaly
kopali Ho a bili, to byla provokace.
Tak umíral světa Pán
mezi lotry Jej doprostřed dali
jak se lidé radovali mnohé
a mnohé žalostně naříkali.
Největší rány dostala
Jeho matička dobrá,
když viděla viset dítě své
jak nejhoršího lotra.
Když na velký pátek vypustil
duši Svoji čistou
neboť On svojí svatou smrtí,
spásu nám připravil jistou.
Pomni ale člověče
jak hříchy tvé těžké byly,
které Pána Ježíše
na kříž připravily.

„Dokonáno jest!"
poslední slova Jeho zněla,
když duše Jeho k nebesům
tak čistá k Otci spěla.
Stála Jeho matka pod křížem
od bolesti v tváři bledá,
oči obrací k nebesům
a přežalostně stená.
Když Jej z kříže sundali
na klín její Ho dali,
jako dravá zvířata
tu duši její drali.
Třetího dne vstal z mrtvých
jak apoštolům byl předpověděl,
jak byl každý překvapen,
kdo se to jen dozvěděl.
Řekli jeden druhému,
snad opravdu byl Syn boží,
hrůza každého jímá,
na koho Bůh trest složí.
Tma veliká se rozprostřela
skály se pukaly
lidé zděšení utíkali.
od místa čími chvátali.
Na svědomí jim zůstalo
před očima museli zřít,
měli stále na mysli
jak Kristus musel na kříži mřít.
Skloň hlavu svou člověče
před ranami božími,
jak bolestmi se svíjel
před hříchy lidskými.
Ta svatá Golgota
na věčnou památku stojí,
čím Ježíš mukami,
než se duše tvá na poslední cestu strojí.
Jak předstoupíš [illegible] před Pána,
jak zastydíš se v tváři
jak On okem svým laskavým
na všecky stejně patří.

S Pánem Bohem.

Vzpomínka! 17/4 1945.

Je krásná života vzpomínka
na útlé ještě mládí
když jsme ještě maličcí byli,

a mezi sebou si hráli.
Jak mnohý rád vzpomíná
na uplynuté mládí,
list po listu přemítá
s kým jsme se měli rádi.
Jak krásná je vzpomínka
na školu uprostřed vísce,
jak na čelo líbala matinka
co jsme mohli chtít více?
Jak líto mě bylo když jsem viděla
jak matička hladí své dítko,
vždyť jsem já sirotek byla
od rodičů opuštěné kvítko.
Jak záviděla jsem dětem,
že mají maminku a tatínka,
mě jenom pěstila světem
babiččina sestřinka.
Když na ty chvíle vzpomenu
na to ubohé dětství,
steskem se celá zachvěju
je to tak jako v divadle dějství.
Svět je národní divadlo
a my všichni herci,

jede vše tempem jak v hodinách kývadlo-
a jako na polích ženci.
Doba nás k práci pohání
je vše jak na kolotoči,
léta po létech stoupají
a svět se s námi točí.
S někým se zatočí překrásně,
že se mu to opravdu líbí,
jiný však upadne do bláta
mnohý zas mezi kvítek bílý.
Dětská léta uplynuly
vítr v dáli je odvál,
vzpomínky všeliké připluly
přes široký oceán.
Vzpomínka krásná srdce oblaží
koho jsme měli rádi,
vzpomínka srdce osladí
a on nachází se někde v dáli.
Letí jich celé řady
jak vlaštoviček hejna
letí a usmívají se všady
vždyť je krásné i kolem mlejna.
Vždyť od mala jsem sirotek
nemám otce ni matičky.

mým denním hostem byl zármutek
a v očích často a často slzičky.
Žila jsem jen v ústrku,
láska pro mě nevykvetla,
hořko mě často bylo v krku,
když cizí sousta mě v ústa tekla.
Jak bolnou mám vzpomínku
bol často zkřiví mou líc,
vždyť mám jen tu vzpomínku
milou a bolnou a víc nic.
Když vykvetla jsem v pannu
snoubila jsem se s mužem,
že oba jsme měli rodiče v Pánu,
za to přece nemůžem.
Byl to náš strom života
a na něm plody dva jen,
ostatní na zem upadly
a zbyl mě těžký jen osten.
Uschl ten strom od vršku
a jeden kvítek zhynul,
vždyť jenom krátký čas
mu na světě plynul.
Uschl vršek a uschla květinka,

to byl můj muž a moje Mařenka,
když na ty chvíle vzpomínám,
kde domov můj si zazpívám.
Ach domov můj je v nebesích
je tam můj druh i dceruška,
radují se jak na plesích
šťastná je moje děvečka.
Jak s láskou na ně vzpomínám
s myšlenkou se těším,
až já se ze světa odpoutám,
že s nimi se sejdu, tuším.
Vzpomínky jak ohýnky
vysoko šlehají,
jako malé plamínky
k mým drahým spěchají.
Ach leť ty má vzpomínko
k Spasiteli mému
smiluj se jen malinko
a zalétni až k Němu.
Ó vzpomeň na mě Pane můj
ať ucítím to teplo,
kéž by na Tě vzpomínek
v každém srdci kvetlo.

Ty nikoho nezklameš,
Rozpáhneš křídla Svoje,
všechny nás v náruč přivineš,
„O pojďte ke Mně děti moje!“
„Ty lásko naše nejvyšší“
„vzpomínka na Tě hřeje
jak duše lehko dýchá
a jak se jemně chvěje.“
Jak krásná je naše vzpomínka
„Ty Pane náš drahý, milý,
vzpomeň na nás při smrti
a připrav koutéček u Tebe v chvíli,
kdy náš duch stane u brány!“
Amen.

Nebuď důvěřivý. 31/7 1940.

Měl jsem přítele rád
od těch dob, když jsem byl mlád.
Miluji ho láskou čistou,
myslím, že mám v něm revanž jistou.

Otevřel jsem mu srdce celé,
miloval jsem ho z duše vřelé.
Neměl jsem v sobě klamu,
nikdy jsem nemyslel na krádu.

V každém jsem čistotu viděl
za lásku jsem se nestyděl,
láska čistá se mě v srdci třpytila
jak mě bolelo, když duše sklamání cítila.

Jak důvěřivý jsem byl
za faleš jsem se nemstil,
říkal jsem: „Odpusť ti Bůh Sám“
vždyť jsem nemyslel, že v tobě je klam.

Zklamání jsem ucítil jednou,
dvakrát a třikrát
za moji důvěřivost
ale musel jsem pykat.

Co práce mě to dalo
než se srdce uzavřelo,
jak častokrát jsem kvílel
bolest s Bohem sdílel.

Kristus Pán mě pravil,
abych sám sebe spravil;
nesmíš důvěřivým býti
vždycky na paměti musíš míti
zdali za tebou nestojí zráda
abys nevěřil v svého kamaráda.

Nedůvěřuj, v srdce schovej
ku každému se vzorně chovej
myšlenky dobré když rozséváš,
mír a klid si v duši zachováš.

Když srdce své nikomu neotevřeš,
bolesti a lítostí se nezachvěješ,
mlčeti nauč srdce své
nebudou plakati oči tvoje."

Uposlecht jsem svého Pána,
síla do duše byla mi dána.
Dal jsem si zámek k srdéčku
neotvírám jej každou chvilčičku.

Otevřu jej když je čas,
aby mě nepřítel nezklamal zas.

Už nemám falešného přítele
a duše moje dýchá vesele.

Děkuji Ti Pane za Tvou radu,
už nezažiji v srdci zrádu,
nebude mě oko slzeti
a Tobě se chci líbiti.

Za moji důvěřivost byl jsem potrestán,
už nebudu nikdy věřit tam,
kde člověk sladký býti se zdá,
v tom se nachází nejvíce zla!

Spánem Bohem.

Smutné žně! 29/8 1940.

Žito se kosí, pšenka dozrává,
tuze prší zatažená je obloha.

Prší, prší, vítr smutně duje
a z toho zní truchlivá melodie.

Strunky lkají, píšťala píská,
chudobná je naše víska.

Prší, prší, obilí ještě na poli,
jak se jen sklidí do naší stodoly?

Sedlák na prahu stojí a bručí,
prasátko v chlívku zas kručí.

Na poli stále obilí leží,
sedlák zase ze světnice běží.

Co si jen počnu, kdy budu vozit?
práce je tolik, musím ruce složit.

Prší a zas prší, obilí hnije,
jak to jen každému do očí bije.

Slepička naříká, kohoutkovi praví:
kdypak nám zrní nějaké dají.

Tolika vajíček musím snésti,
kdypak mě dají ale najísti?

Dali by dali, nemají čeho,
doléhá nouze, už je dost zlého.

Smiluj se Bože a přestaň pršet,
leckde je prosba k Bohu slyšet.

Smiluj se Bože a nedej hladu,
zastav deštíček, zastav vláhu.

Rozjasni nebesa, vysvit sluníčko,
aby uschlo na poli zrnko.

Sluníčko vysvitlo, větříček zavál,
jak se hospodář jak se zasmál.

Na pole utíká, do práce se dává,
při tom Bohu ~~[illegible]~~ díky vzdává.

Žitečko odváží, písenku klade,
zas bude veselo, zas bude všade.

Budem mít chleba a moúku bílou,
budeme zpívat písničku jinou.

Kohoutek kokrhá, slepička kdáče,
budeme péci koláče.

Dostanu peníze a trochu tvarůžky,
nanesu vajíček plné košíky.

Šedesát jich odvedu, ostatní dám selce,
bude zas veselo jako o veselce.

Prase se raduje, dostalo šrotu,
už nemusím jít jinam na žebrotu.

To bude hostina až mě zavraždí,
to si hosté jazýček omastí.

Kravička se raduje že dá zas mléka,
když jí do pití otrub dá selka.

Bude brzo posvícení v naší vísce,
žádný máslo prodati nechce.

Málo ho mají, musejí ho odvésti,
musíme koláče nemastné upéci.

Není máslo ani už kunerol,
co si jen dáme pod buchty na kastrol?

Tuž masa mnoho není,
to bude špatné posvícení.

Není ach není co kdysi bylo
jak se jen blaze a dobře žilo.

Časy minuly, vítr je odnes,
do dálky daleké na dlouho roznes.

Minuly časy, kdy se jen vrátí,

tak se nám každému život krátí.

Mizejí dny, měsíce, léta,
jak je po všem hned veta.

Jak nicotní jsme a malicherní,
jako když červíček spadne do trní.

Jako když muška v řece se utopí,
tak náš život osud zlý uloupí.

Z prachu jsme povstali
na svět jsme přišli.

Nejsme tu na věky jen na pouti,
musíme na věčnost zas odplouti.

Co kdo zde vykonáš, nic sebou nevezmeš,
jen svoje skutky sebou poneseš.

Ať dobré či zlé, všecko s tebou půjde,
vždyť Bohu vševědoucímu nic neujde.

Nesmíme zůstat dlužni ani haléře,
každému z nás otevře svoje dveře.

Jak se zastydí ten nečistý půjde,
a mnohý zaplače, kam určen bude.

Protož dbejme o duši dokud je čas,
dokud na poli ještě klas.

Až bude sklizeno všecko obilí,
pak se těžko všecko dohoní.

Protož dbej a modli se k Bohu,
než Bůh zavře boží stodolu.

S Pánem Bohem.

Sirotek!

30/9 1940.

Chodím po světě sám
bloudím sem a tam,
nemám nikde domova
narodila se se mnou chudoba.

Nemám žádného přítele,
a je mě přece někdy vesele,
když kolem kostela kráčím,
rád si do něho skočím.

Pokleknu, modlím se „Otče náš!"
vždyť Ty víš, že mě také máš,
a já vím, že mám zas Tebe
Ty dobrotivý všech Hospodine.

Měl jsem také matičku,
a ta spinká již v hrobečku,
a tatíček někde v dáli
odpočívá na válečném poli.

Jsem sirotek opuštěn však,
v přírodě bydlím jako pták,
někdy spím v zeleném háji,
jindy zas, kde jablka zrají.

Uléhám, usínám,
na rodiče vzpomínám,
na drahou máti mou,
třebas jen chudobnou.

Oči mé zaplačou, srdce zabolí,
nade mnou ptáček [illegible],
proč pláčeš drahý hochu?
já ti [illegible] [illegible] trochu.

Pohlédni vzhůru k nebeské výši,
vždyť Tatíček nebeský slyší,
ty chodíš světem, nejsi sám,
On s tebou chodí sem a tam.

Za ruku tě vede, provází,
chrání tě ode všech nesnází,
zdravíčko nosíš v tělíčku,
a máš při tom klidnou dušičku.

Hřích je těžký jak kamení,
Bůh tě od něho uchrání,
jen se modli každý den,
a budeš mít krásný sen.

Vzpomeň na ptáčka malého,
letím do světa širého,
radu jsem ti dobrou dal,
spokojen se ubírej v dál.

Když se k večeru chýlilo,
tělo znavené již bylo,
ulehl si na trávníček,
kde mu zazpíval slavíček.

Krásný sen ho zastínil,
Kristus Pán ho navštívil,
pohladil jeho hlavičku
políbil na čelíčku.

Vzal ho za ruku šli spolu,
obešli boží stodolu,
přišli ku krásné zahrádce,
a dali se spolu do práce.

Zde budeš kvítí zalévat,
můžeš si také natrhat
červenou a bílou růžičku,
že máš tak dobrou dušičku.

Setkal se svou matičkou,
kráčela úzkou cestičkou,
kolem té krásné zahrady
oči se jejich poznaly.

Kristus Pán ji pokynul
a do zahrady ji pobídnul,
otevřel vrátka dvířky,
setkaly se dvě dušičky.

Matička a její děťátko
jako růže a poupátko,
zůstanou v boží zahrádce
a to ku věčné památce.

Dušička se na svět nevrátila
hmotu na dnně zanechala,
ptáček zazpíval písničku
na sirotkově hrobečku.

Tmen.

Památka dušiček! 27/10 1919.

Odlétly vlaštovky v širou dál,
větříček smutnou píseň vál,
že se blíží již k podzimu,
netěšíme se na zimu.

Smutno je dneska ve světě,
žádná radost nikde nekvete
jen samy bol a zármutek,
není místa kam by outek.

Všude je nářek, kvílení,
těžký je jako kamení,
palčivý jako kopřiva
to se ani povídat nedá.

Blíží se památka dušiček,
budem zas klásti věneček,
na rov na našem hřbitově,
který nám tak drahý je.

Spinkají v něm lidičky
i také malé dětičky
jako růže a poupata
mají všichni svá doupata.

Každý má svoji světničku,
ve tmavém svojím hrobečku,
na něm travička zelená
na jiném zase mohyla.

Na mohyle je napsáno,
kdy usnul věčně, zapsáno,
zlatými však písmeny,
že ho zde na světě již není.

Duše odletla k nebesům,
je mnohá jako na plesu
jiná zase v trápení,
to je podle zasloužení.

Když dobrý je člověk na světě,
kyne mu radost v odvetě,

veselo mu je i v záhrobí,
každého Pán náš odmění.

Je zas památka svatých všech,
táhne hřbitovem tichý dech,
táhne hřbitovem dušiček řad
je jich plný boží sad.

Bůh je všecky pohostí,
radosti dá dle libosti
na jejich šťastný sváteček
každému dá dáreček.

Půlnoc se blíží tajemná
na hřbitově kolem kostela,
plničké jich jsou kostely
a v nich mši svatou slouzejí.

Modlejí se a zpívají,
chválu svému Pánu vzdávají,
necítí žádné bolesti,
to jim Bůh v ten den odpustí.

Nemá žádný právo v tu dobu,
plížiti se po hřbitovu,
nemá jim žádný rušit klid,
a jejich varovný světla kmit.

Sejdou se duše na svém hrobu
dušičky v posvátnou tu dobu,
to jest jen jednou do roka
ta překrásná jejich chvilka.

Dejž jim Bože v tento den
nejkrásnejší slunka den
odpusť jim jejich provinění,
ať jim žádné bolesti není.
Dejž jim rados v nebíčku
přijmi každou dušičku
odpusť jim jejich trápení,
a dejž jim své smilování.

V půl noci v tu dobu,
kráčejí duše ku hrobu
každá hledá své místečko,
kde odpočívá její tělíčko.

Z toho se ale raduje
když jejich drahý vzpomínku věnuje,
rozsvítí malou svíčičku

a šeptá upřímnou modlitbičku.

Modlitba ta letí k Pánu,
otvírá duším bránu,
k nebeské zahrádce
ku věčné památce.

Rozpomeň se Bože drahý,
na dálném válečném poli,
zažeň válku nepřátelskou
rozkaž svoji rukou božskou.

S Pánem Bohem.

Mládí! 11/11 1940.

Ach mládí, krásné mládí,
to k lásce- ke hříchu svádí,
Vždyť jen jednou jsme mladí,
proč bychom se neměli rádi.

Mládí je jak krásný květ,
jak milý je mladému svět,
jak raduje se z jara
když v srdci puči láska jará.

Ach mládí jak potok plyne,
jako když se květ ke květu vine,
jak prchá v širou dál,
větříček o něm píseň vál.

Nejkrásnější je mladost,
v těle puči jen samá radost,
puči a rozkvétá v květ
vesele zpívá, volá v svět.

Mládí prchá, víc se nevrátí,
stáří pomalu člověka zachvátí,
zatřese s ním bol a žal
místo radosti v srdci je kal.

Vzpomínka na mládí ale
v srdci se ozývá stále,
vždyť tak krásné byly dny,
zbyly jen bolestné sny.

Spíše se kámen ve vodě obrátí,
ale mladost více se nevrátí,
na hlavě šedivý černý vlas
ach mládí krásné, kde jsi as?

Za hory za doly zašlo,
kde svého klidu snad našlo,
čeká na toho, kdo se zas zrodí
a tak to stále tak chodí.

Mládí je jak pohádka krásná,
vzpomínka na něj vždy jasná,
nikdo nezapomíná co bylo
jak se v mládí krásně žilo.

V stáří bolejí už nohy,
rychle už nerady chodí,
dech tíží, prsa svírá,
ach různá je v duši tíha.

Jak mládí rádo tančilo
jak rádo si vyskočilo
jak výskalo vesele
jako když hrály v kostele.

V kostele párek u oltáře
pan farář ručičky jim váže,
spojuje dvě mladé ruce
pečetí dvě mladé srdce.

Jak šťastni jsou dva mladí lidé
prožívají blažené chvíle,
ach škoda, že netrvá věčně,
to mládí krásné, báječné.

Škoda té krásné chvíle,
prchá v daleké míle,
vzpomínají na své mládí
jak spolu u oltáře stáli.

Jak láska v srdci hrála
když muzika jim hrála,
jak rádi vzpomínají
slzy si také utírají.

Staré dvě šedivé hlavy
stále se ještě rády mají,
Bůh je na věky spojil,
věncem lásky je zdobil.

Vánoční stromek! 16/12 1940.

Ten vánoční stromeček
je jak smutný chlapeček,

chudé má kapsičky,
pro svoje dětičky.

Nemá již stromoví
to krásné cukroví,
je všecko na lístky
nejsou ani oříšky.

Nejsou oříšky ani jablíčka
co dá na stromeček matička?
nebude péci cukroví
není cukr moučkový.

Málo bude dárečků
pod vánočním stromečku,
chudé jsou rodiče
málo bude na misce.

Nebyly vánoce takové
nepamatují předkové,
býval štědrý - štědrý den,
a bylo hojnost všeho jen.

Tvářičky byly veselé
o půl noci v kostele
po cestě si dětičky vyprávěly
s čím byly pod stromkem překvapeny.

Některý s radostí povídal,
jiný si bolně vzpomínal:
„Neměl jsem nikdy stromeček
jsem chudobný chlapeček
chudobný je můj tatíček,
neměl nikdy peněz na dáreček!“

Je to těžké v této době zlé
nikde ničeho není zde,
kde jsou ty bohaté časy
kdy bylo všeho do sytosti.

Bůh nás zkouškou navštívil,
aby nás ze hříchů probudil,
aby nás probudil ze sna
začíná se probouzet vesna.

Když se Kristus Pán narodil
nám věčnou památku zůstavil,
On svítí v tom vánočním stromečku
On je těch na něm dárečků.

Co si kdo přeješ, On ti dá,
On všecko, všecičko má,
oč Ho vroucně poprosíš,

a zdali si toho zasloužíš?

On rozdává Své dárečky,
mezi Svoje hodné dětičky,
Jeho ruce vždycky štědré jsou
Ony pro nás věčně dárky ponesou.

Ježíš Pán štědrý dárce jest
budiž Jemu chvála - čest!

K Vánocům p. Gotwaldové! 29/12 1940.
k Novému roku!

Buď zdráva moje matinko,
buď veselá moje tetinko!
Přišly jsme ti k svátkům přát,
copak hodláš ty nám dát?
Přejeme ti šťastný nový rok,
aby byl ku předu dlouhý krok,
aby tě nožičky nebolely,
aby hodně pospíchaly.
Růžičku červenou, co dáreček,
přináší ti tvůj mazlíček,
já ti zase bílou lilii nesu
až se radostí celá třesu.

Spěcháme obě jako po drátě
dary ti neseme ve zlatě.
Líbám tvou ruku ustaranou
jež hladila mou hlavinku malou.
já tě zas líbám na čelíčko,
ty moje drahá tetičko!
když jsi jela k dítěti (k Věře)
byly jsme za tebou v zápětí.
Cestou jsme opatrovaly tebe
dejž Ti zdravíčko dobré nebe.
Těšily jsme se všichni vesmolek
nad námi lítal boží holoubek.

Buď s Bohem
Slávinka a Herminka.

Sylvestr! 30/12 1940.

Chýlí se den k večeru,
zvoní na věži klekání,
kdosi neznámý přichází
je na dveřích slyšet klepání.

Jen dál - jen dál,
můžeš vstoupit k nám,

proč tak pozdě přicházíš?
a kdo je ještě tam?

„Prosím," jsem starý rok
jdu se s vámi loučit,
moje služba vypršela,
přišel jsem ji složit."

„S Bohem! vám všem dávám
buďte všichni zdrávi,
odpusťte, co zlého jsem učinil,
již vám to nenahradím.

Dobře jste tuze neměli
za mého panování,
snad ten nový nástupce
bude mít s vámi slitování.

Já jsem mnoho zlého natropil
teď stydím se sám sebe,
že jsem vás tak okrádal,
odpusť mi dobré nebe.

Myslel jsem, že budu věčně žít,
že jsem pánem světa
a zatím jsem jen krátce byl
a bude to mě věta.

Dobrých skutků málo mám
ale špatností však dost,
dejž vám Bůh štěstí,
až přijde ten nový host!"

„Ach běda! On již přichází,
je krásný, mladý, svěží,
ten mě jistě porazí
na nohou stojím stěží."

Stojí proti sobě dva
stařec šedivý a jinoch mladý,
„již odejdi ze světa,
jsem nástupcem já tady.

Mnoho neřestí zde zanecháš
což musím já vyčistit,
chtěl bych všecko lepší mít,
abych se mohl pýšnit!"

„Odcházím již na věčnost,
buď lepším než jsem já býval,
až ty zas budeš odcházet,
aby tě nikdo neproklínal.“

„Přicházím já mezi vás
nebojte se mě pranic
vždyť jsem dobrý tvůrce váš
nechci válku už za nic.

Chci mít v světě pořádek
žádné krve lití,
já všecko chci ukončit,
ať je zas dobré žití.

Chci mít ale všeho dost
a ne žádnou nouzi,
chci mít v světě mír a klid
i mé srdce po tom touží.

Dejž mě Bože síly dost,
abych se ve všem zachoval,
aby na mě vzpomínali
co dobrého jsem zde vykonal!“ S. Bohemz

Píseň!

10/2 1941.

I.

Na světě když dobře činíš,
nevděk za to jenom klidíš,
nenaříkej na kříž hleď:
Ježíši mistru svému
tomu Pánu předobrému
podobně odplatil svět.

II.

A kdo na světě kdy z lidí
setřel více slz a bídy
nežli dobrý Kristus Sám.
Pohleď, co On za to sklidil,
že kde chodil, dobře činil,
Ejhle! kříž Mu uchystán.

III.

Na něm v krutém bolu zmírá,
mocný vládce Všehomíra,
takový má za to dík.
Nediv se, že v této době
podobně se děje tobě
vždyť jsi Jeho učedník!

Zpívá se jako: Písně dosy ducha mého a t. d.

K svátku p. Gotvaldové!

6/3 1941.

Opět přišel den tvého svátku
chci ti dát pár slov na památku
moje drahá matičko
vinšuje ti tvé srdéčko.
Malé srdéčko ale dobré
vinšuje ti v této těžké době,
abys hodně silná byla
těch těžkých chvil se nelekala.
Bůh milý na svoje dítky dopouští
ale o pomoc v prosbě neopouští,
protož má drahá matičko,
Otevři Mu své srdéčko.
Pomodli se v den svátku tvého
přeje ti hojnost všeho dobrého
tvoje malá Slávinka
i moje společnice Herminka.
Víme jak po slovíčku toužíš
a často se zbytečně jen soužíš,
vždyť stále nad tebou bdíme
a kolem tebe kroužíme.
I já spěchám tetinko

a přeji ti nejlepší všecinko
na tvůj svátek slavný den
budiž duch tvůj potěšen.
Cestičku ti připravujem
stále při tom prozpěvujem,
prosíme za tvé zdravíčko
ty moje drahá tetičko.
Nesu ti bílou kytičku
k tvému milému svátečku
a krásný věnec bílý
ti nese tvoje dítě milý.
Postavíme tě do prostřed věnečku
zazpíváme tobě pěknou písničku,
jak skřivančí hlásky něžné
budem tě provázet do slávy věčné.
Nemysli tetinko, že snad zítra či dnes,
ještě si zde dosti pobudeš
než pro tebe přijdeme
ještě několik svátků uplyne.
Přispěchala jsem jak motýl
skládat tobě slova na papír
na než se těší drahá moje máti
chci ti útěchu dáti.

A já také tetinko pospíchám
do ruky své ti podávám
přáníčko naše z hloubi srdce
letím k tetě a já k matce.
Tak i tobě drahá sestro
přejem nejlepší všecko
přinášíme tobě růže červené,
že máš lásku k máti milené.
Abys ještě dlouho žila
s mojí máti se shledala,
zahodíte všechem bol a stesk
bude vás navštěvovat veselý trojlístek.
Až na mém hrobečku
vypěstuješ kytičku
budu vedle tebe státi
místo mojí máti.
Potěš tě Pán ve tvém bolu a starosti
odplatu ti vyprosíme na věčnosti
vždyť sebou si odtud nic nevezmeš
jen dobré skutky sebou poneseš.

Opatruj tě Bůh.

Slávinka
Herminka Mařenka.

9/8 1941.

Šel život světem.

Šel život světem
po suchu i deštěm,
po slunci i v chládku
v nesmírnou tu dálku.

Šel život světem
pomalu i letem,
přes vody a bažiny
přes lesy a skaliny.

Šel život světem sám,
pochmurný a šedý se zdál
i třeba že plakal
a nebo se smál.

Málo bylo v něm radosti
do syta však žalosti,
starost naléhala stále
na jeho znavené rámě.

Tělo se často chmuřilo,
co bolesti už zažilo;

do tmy se dívá stále jen,
kdy vysvitne jasný den.

Cesta je dlouhá, úzoučká,
po ní se krčí ubohá dušička,
klopýtá, spěchá ve tmě dál,
větříček jí smutnou píseň vál.

Nespěchej, nespěchej pomalu běž,
tamto se bělá velká věž,
tam je také kostelíček,
kam spěchá mnohý poutníček.

Až dojdeš k tomu místečku,
pomodli se za svou dušičku,
by jí Bůh klidu dal
a nad ní se smiloval.

Tam ti světlo zasvitne
v duši tvé se rozsvitne,
spadne z tebe tíseň zlá,
jenž nad tebou stále plá.

Šel život světem jak se smál
a na větříček vzpomínal,
k Bohu se však modlil jen
zmizel z duše stesk a sen.

S radostí šel život dál,
stále se jen smál a smál
štěstí denně kráčí vstříc
je nejlepší jeho styk.

Srdce se směje, duše zpívá
oko se v oko vroucně dívá,
k Bohu je jeho slastný sen
neopouštěj mě Bože jen.

Ty jsi mi cestu ukázal,
protože jsi mě miloval,
Ty se na mě usmíváš
viď, že mě nikdy nenecháš.

Šel život světem, zpíval si
jako ten klučík na návsi,
jako ten ptáček v háječku
zpívá o Bohu písničku:

„Tys přišel, očím jsi dal světlo,
a všecko rázem rozkvetlo;

rozsmála se má dušička
letí k Tobě Bože do nebíčka.

Ach ty mámivý světe
jen lež a nenávist v tobě kvete,
není v tobě lásky za groš,
Bože mě z toho světa pomoz.

U Tebe je radost věčná
když je duše Tobě vděčná,
otevíráš každé bránu,
která je věrná Svému Pánu.

Amen.

Báseň pro Gotvaldové 10/9 1941.

Léto utíká, podzim kvačí,
tak se rok po roku ztrácí.
Ztrácejí se léta i tobě
to ti zvěstuje tvoje robě.
Rok po roce, den po dni utíká
přichází k tobě opět tvoje Slávinka,
by slovem tebe potěšila
na co ses tolik natěšila.
Nebuď smutná matičko,
sbratří se zas všecičko.
Nebude pořád zle, bude zas dobře,
na božím dvoře kuře krákoře.
Až přijde doba Bůh se smiluje
vždyť On Svoje dítky miluje.
Pokyne rukou bouře se ztiší,
vždyť se dobro od zla liší.
Neztrácej naději matičko,
usmívej se na svět tetičko,
přicházíme obě zas
k té sestře večerní čas.
Pár řádečků ji diktujeme
slovíčka na papír násypeme.
Přicházíme k tobě když toužíš,
bolí nás obě když se soužíš.
Nenaříkej sobě a nestěžuj si
radši Pánu postěžuj si.
On dovede vzápětí potěšit
a v srdéčku bolest utišit.
Mnoho je bolesti již za tebou
není tak zlé, co máš před sebou,
vždyť utrpení věnec doplétáš,
nebudeš sama, s námi se shledáš.

Ty doplétáš věnec utrpení
my přidáváme do něj kvítek bílý,
aby se radost s žalostí pojila
a krásnou stuhou věnec zdobila.
Napsáno je na té stuze,
že usmívat se budeš tuze,
kráčet budeš vesele
s námi se octneš v kostele.
V kostele klekneme u oltáře,
slyšet budeš jak Kristus káže,
jak volá pojďte ke mě blíž,
den se chýlí k večeru již.
Běda kdo se opozdí,
když se do noci připozdí,
nenajde svého domova,
ten je jenom u Boha.
Jak jsi matičko šťastná
že jsi svého domova našla,
že jsi nezbloudila v noci
přicházely jsme ti ku pomoci.
Vzpomínky necháš na zemi,
aby se na vždy ztratily.

nebudeš naříkat a trápit se
budeš u Pána v zahrádce.
Snad potěšila tě Slávinka
šla se mnou i Herminka
kvítka jsme snesly v košíčku
v černé na malém stolečku.
U stolu sedí sestřička,
a tiše všecky slovíčka
skládá řádek k řádečku,
by jsme potěšily matičku.
S Bohem, s Bohem sladce spi,
a měj o nás krásné sny,
jak tě vedeme za ruce
k té lepší studánce.

S Bohem.

Sestře Gotwaldové 12/11 1941.

Má drahá matičko
i milá tetičko
jenom pár řádečků
skládám ti v básničku.

Máme z tebe velkou radost,
že nám uděláš radost,
necháš se od nás vésti
a tak tě nikdo nemůže splésti.
Jsi rozumná matičko
i moudrá jsi teťičko,
vždyť víš kam cesta tvoje
mám radost tetinko moje.
Jdi pořád jenom ku předu
a neposlouchej žádného nezbedu,
který by tě chtěl zpět vracet
dej mu v duchu pár facek.
My stále okolo tebe létáme
i radostí spolu plesáme,
že se nám dáš dobře vodit
budem stále stebou chodit.
I máme sebou sestru Máničku,
přišla též navštívit svoji matičku,
spěchá také k papíru
máme všecko na míru.
Děkujem ti za modlitbičku
cos poslala nám k svátečku,

v duchu jsi pletla věneček
na náš milý hrobeček.
Stejně v hrobečku nespíme
a stále stebou chodíme.
až odejdeš ze světa
budeš naše odplata.
Bůh ti zaplať matičko
a dej ti všecko dobré teťičko
vzpomínka tvá k nám letí
vždyť jsme tvoje děti.
I já pospíchám sestro milá
abych ti též dík vzdala,
že jsi na mém hrobečku
darovala kytičku.
Bůh ti zaplať sestřičko
a dejž ti stále zdravíčko
aby tě nohy nikdy nebolely
které k mému hrobu pospíchaly.
Stála jsem vedle tebe u pomníčku
když jsi šeptala modlitbičku:
modlím se též i já za tebe;

aby Bůh tvou duši vzal do nebe.
I matičce moji dej Bůh zdraví
abychom se sešly všichni s vámi
u stolu zase v kroužečku
kolem našeho stolečku.
Mám malou zahrádku
a v ní květů na pochmátku
nesu vždycky kytičku
když jdu navštívit matičku.
I tobě květy snáším
když se nad tebou vznáším
na postýlku sypu je
tvoje duše směje se.
Škoda, že nás nevidíš
škoda, že nás neslyšíš,
srdce tvé by jásalo,
na těžkou dobu by nic nedalo.
Cítíš přítomnost naší
a my zase vzpomínku vaší
a tak se s vámi scházíme
a sílu na vás házíme.
Moje dobrá matička
skládá naše slovíčka
posílá je tobě do dáli
kde jste se tak rády vídaly.
Buď s Bohem sestřičko
až přijmeš toto psaníčko
až budeš čísti slova
na nás budeš vzpomínat znova.

Veselý trojlístek.

Sestře Gotvaldové. 29/12 1941.

Matičko má drahá
spěchám k tobě ráda,
přináším ti pár slovíček
na malý papíreček.
Už jen krátká doba
bude trvati ta zloba,
vše se v lepší obrátí,
zas se ta doba navrátí.
Nic netrvá věčně však
až z jara přiletne první pták,
přinese radostnou novinu,
že máme teplo ne zimu.
Ty mě matičko rozumíš, viď?

má slova jsou jak tenká nit,
nit tenká ale pevná však
vždyť víš, co znamená ten pták?
Ptáček zvěstuje nám jará
přitáhne se jako pára,
vždyť víš, co znači sluníčko
ty moje drahá matičko.
Těším se na tebe tetičko
jak milé nám bude slavíčko
co si spolu vyměníme
až se zase navštívíme.
Ty víš, kde se sejdeme,
to bude jako v kostele,
jak jsme se vždycky scházely
lásku láskou jsme si splácely.
Až sluníčko bude hřáti v háj,
bude krásný zase máj
přinese nám tolik pověstí
krásných bájí i něžností.
Ty dobře tomu rozumíš,
viď, že se ale nebojíš?
zda tvé nohy budou zdravé,

moji tetičky tak drahé.
Já jsem také přítomna
abych ti něco též pověděla,
abych ti řekla novinu
napsanou na papíru.
Papír mnoho unese
a do dáli zanese
slovíčka radostná
i také žalostná.
Já tě nechci zarmoutit,
já tě chci však potěšit,
všecko máš zde napsáno
je na uzle svázáno.
Brzy uzle povolí
až Bůh sám to dovolí,
rozhodí vše v širou dál
budeš ráda, co Bůh dal!
Přemýšlej, vzpomínej
a na nás vzpomínej.
Trojlístek veselý
vždycky tě potěší!

Báseň od br. 25/12 1942
Josefa Poustevníka. (od Staňka)

„Sláva na výsostech Bohu
A na zemi pokoj lidem dobré vůle!"
Tuto: pokoj lidem dobré vůle, to jest; dobrým
lidem dopřává Pán,
zlý je stále vlastním svědomím štván,
peklo na něj všude cení svůj chřtán.
Jsi nadán vědomím dobra i zla,
řekni jen „Pane děj se vůle Tvá!"
Ni jeden vlas není člověku neprávem pokřiven,
proto zbytečný tvůj bolestný sten.
Proč pláčeš nad zlem, jež světem chodí,
proč lekáš se krve, jíž lidé se brodí?
Však není zlo zde, by neprávem pálilo,
vždyť jen vinou lidí svět tento krví zalilo.
Kdo Boha má za pevný hrad,
ten se nemusí zlého bát.
Každý úklad i zlý čin,
dýchnutím trhá jak vlákna pavučin.
Jdi k Bohu, Jeho přístihu,
Ten jediný ti uleví ve bolu,
a Jeho silné rameno
ulehčí tvoje břemeno.
Nejsi zde na světě pro slasti
ale bys pykal ve strasti,
za vše jež kdysi jsi provinil,
sám sobě tím tenata učinil.
I ti jiní zmírají ve krvi
nejsou zde na světě poprvé.
Kdybys ty viděl jich minulost,
nedivil bys se tomu dost
nebyl bys tam tak zle sklíčen
vidíš-li jak krutý život je míjen.
I trýzeň, hlad je údělem těch duší, jež ve veselém
kvasu kdysi slynuli,
zatím co jiní kolem hynuli.
Chceš hledati klid v této zlé době?
Ten najdeš jenom sám v sobě.
Hleď by srdce tvé vždy bylo čisté
a ten klid přijde sám jistě.
Myslíš, že někde místo je klidu
jež prosto je ruchu a shonu lidu?
Ne! zlý hlas svědomí v tichu víc zní,
dobrý člověk však v tichu blaze sní.

Myslíš, že hlas svědomí ve světa ruchu
nedozní tolik ku tvému uchu?
Zase to chyba, a zlý hlas ten
v ruchu ón sílí jen,
protože příklady člověk vidí
jak v propast ďábel zlosyny řídí.
Chceš najít nebe? najdeš jej zde,
to samo k čistému pozvolna jde,
když on se v nitro své uzavírá,
v rajskou on zahradu blaze zírá,
v rajskou on zahradu jež sázel, sel,
od zlého plevele po léta plel.
Chceš utéct před peklem!?
nenos jej nikdy ve vnitru svém.
Démon se za tebou úsměšně šklebí,
tělá ti přízraky ve tvoji lebi,
děsí tě šelestem i ranního vánku,
o[illegible] obraz i [illegible] do svatostánku,
při mši on posvátné kladecnicky klade,
spánek pak sílící dělníku krade.
Sny děsné promítá tento zlý brach,
před zlem v pokušení bere ti strach,
aby tě snáze
dovedl jistěji ke tvoji zkáze.

Tento brach zrádný tento dás divý,
tvým vlastním tělem on astrálním čile se živí,
jak míla na sosně, jmelí na dubě
ssaje tvou podstatu k tvoji záhubě.
Ty, když jej vášněmi táhneš k sobě,
přijde on jistě v každé době,
ovine tebe jak rdousící had
a ty pak chceš mít ze světa nebe snad?

Lidem dobré vůle k vánocům

věnuje
br. Josef Poustevník.

Báseň stesku!

7/12 1942.

Pro br. Staňka.

Odpovídám na tvoje stesky
jaké máš v životě zlezky.
Každý svou cestu života máme
a každý časem sobě naříkáme.
Někdy je cestička rovná a snadná
někdy zas roklina a propast zrádná,
jindy se balvan postaví v cestu
a zdržuje cestu k božímu městu.
Trochu se člověku ulehčí,

když takový balvan překročí
a kráčí zas nohy ho nebolí
a najednou se zas o kámen uhodí.
Sotva se rana krvácející zahojí
tu se zas nějaká nehoda vyrojí,
a kráčí s námi vesele po boku
tak jako vlna za vlnou spěchá do toku.
Ty strasti a nehody naše
se na nás dívají plaše
vždy do cesty se postaví,
ony ví, že nás udeří a ne pohladí.
Ty dobře víš bratře drahý,
že Bůh nás zkouškou v neštěstí tady
jak silní a trpěliví budeme,
a dali těžší ještě kříž uneseme.
Neseme kříž každý až se ohýbáme,
a při tom o sílu Boha prosíváme:
„jen Bože dobrý dej mě tolik síly dáč,
abych s křížem tím nezůstal zde,
abych šťastně jej donest až k nohám Tvým,
abys mě zval dobrým dítkem Svým!“
Kdo trpěti umí kvítek krásný si nese,
neboť trpělivost všude vyrodí se,
trpělivost přináší krásné růže
ale tomu, kdo jen ji zmůže.
Trpělivost jest krásná květinka, ale těžká dost
často a často pro ni vada mnost,
neb kdo lásku a trpělivost pěstí
ten dojde na věčnosti štěstí.
Čarý člověk jest nyní osudem štván
a mnohými ranami utýrán.
Bůh se nad ním slituje
a jeho kříž mu zlehčuje.
Já mám též poušť trnitou svoji (m tijk-ná [illegible])
a jak těžko se mně před ní stojí,
jak těžko bych ji přecházela,
kdyby Bůh pomoc mě nenadal.
jak dobrotivý jest Bůh,
že zmírnil můj dluh,
slepota mě určena byla
zatím pravé oko mě poranila.
Je to tak zvaná slabá mrtvička
Ta mě trochu na oko skřivila,
jeden nerv v čele rozdvojila,
že všecko dvojité mě v oči postavila.
Představ si bratře milý
jak mě bylo v tu osudnou chvíli,

když zrak mám tak pokažený,
že musím nositi pásek černý.
Lidé si ze mě tropí úšklebky,
že říkají, že jsem žižka jednooký.
Co říci každému mám?
to neví jakou bolest ve nitru mám.
Ptala jsem se tatříčka ze záhrobí
co se mě to stalo za nehodu?
Odpovědělo mě moje dítě,
horší trest čekal maminko na tě,
že Boha věříš, odpustil ti trest
a toto jen načas jest
Bůh ti dobu zkrátil,
aby se ti zrak zase vrátil.
Pros Boha všemohoucího Pána,
neb je ti tato [illegible] dána.
A tak trpím a nereptám
Boha každý den prosím a žádám,
aby mi zrak navrátil zas,
vždyť jsem Bože také tvor Tvůj!
"Sestra zázračná „[illegible]"
s magnetismem přispěchala
a tak věřím boží síle,

že se na mě usmíje zas mile.
Jsi bratře [illegible] [illegible] také z obdařených
[illegible] se teď bratří zázračných,
a sděl mě zprávu o mém neštěstí
ať oni mě také v duši potěší.

Opatruj tě Bůh.

27/12 1943.

Vánoční stromek!

Stromeček - stromeček jedlový
on to jistě nikomu nepoví,
že je nuzota ve světě všude
jak to dlouho ještě tak bude?
Ten vánoční stromeček
jest jak chudý žebráček,
má roztrhané šatečky
a děravé botičky,
a prázdné kapsičky
pro svoje dětičky.
Děti září radostí,
když na stromečku je cukroví,
pod stromečkem dárečky
[illegible] hezké šatečky.
Nejsou šatečky ani cukroví
praví hrubý strom dubový

jak nemáš poukaz v ruce
nedostaneš žádné střevíce.
Na šaty musíš mít body,
hrubým hlasem dub mluví,
bez bodů nechoď ani do krámu
nedostaneš ani čepici na hlavu.
Bude-li válka ještě dlouho trvat
budou z nás cáry lítat
budem všecky chodit bosy
jako na vesnici hloupé husy.
Strom praví dubový:
„budeš nosit lísteček fíkový,
když budeš běhat pořád bos
ztvrdne ti noha jako kost.
Žaludek si obrať na ruby
protože nebude nic do huby;
tak je mohutná naše říše
třebas kručelo všem v bříše!“

Ahoj.

O božím narození!

25/12 1942.

Jest dnes božího narození svátek
jaký byl ve celém světě zmatek.
Hvězda jasná na nebi zářila
pastýřům cestu k betlému razila.

Co se to děje? jeden druhému praví,
hvězda se na jedno místo staví,
anděl s nebe na troubu hlásá,
že se narodila světu „Spása“.
Nechtěli nikde nocleh dáti,
když chodila po městě boží máti,
nikde neměli místečka
pro malého Ježíška.
Pěstoun Josef od čísla k číslu chodil,
o nocleh pro matičku prosil,
přece se někdo smiloval
do chléva jej odkázal.
Šli spolu ještě kus cesty
než cestu do chléva našli,
tam přebývaly zvířata dvě
jeden vůl a druhý osel se jm[illegible],
již unavená boží máti,
už se nemohla dále bráti,
nohy ji bolely, klesalo tělo,
a tak se to divně všecko dělo.
Náhle se zázrak stal v chlévě,
svítilo světlo všude tak mile,
když nastala hodina v půl noci,
přišli andělé ku pomoci.

Snesli děťátko z nebeské říše,
to byla pro svět vína číše.
Z té číše všichni budou píti,
kdo duši svou bude chtít spasiti;
bude to víno barvy červené,
že vykoupeni z hříchů budeme.
Děťátko leží na seně,
jesle jeho postýlka je,
místo peřin lůžko tvrdé
je pro Boha Spasitele.
Snížil se Bůh do bídy,
zvířátka sobě pravily:
nebude nám smutno zde
pravily sobě vesele.
Najednou opuštěná stáj
proměnila se v boží ráj,
zpívali boží andělé
tak jako v božím kostele.
Zvířátka Pán Bůh povýšil,
že Syna svého mezi ně položil;
ta lidská zloba neznala
jak by se k Bohu zachovala.
Pro bohatého místa dosti,
pro chudého ani kosti.
Pro bohatého nocleh do zlata,
pro chudého ven za vrata!

~~Vánoční stromek!~~

O našem posvícení.

v Lemné 13/9 1942.

V naší vísce maličké
bude posvícení zase
jenže jsme tak chudičké,
že nemáme ani prase.
Ba ani mouku na koláče
není též i mléko,
není ani toho omastku
by pod koláče teklo!
Není ani kunerol
ani žádný tvaroh,
ani žádné rozinky
jaký koláč dáme na roh.
Je to opravdu žebrota,
jaké nebylo kdysi
i ten ptáček povídá,
to musí být ve válečné krysi.

Koncert bude u Kaplanů
v neděli a v pondělí zas,
bude pití i zmrzlina
na uzeninu bude čas.
Maso máme na lístky
pro hosté nezbude nic,
až to všecko uvidí,
nepůjdou na posvícení víc.
Není to tak jako kdysi,
když bylo všeho dosti
byl vždy dosti nasycen
i ten nejhladovější host.
Byly husy, kuřátka,
prase, tele, to byl chlast,
když teď na to vzpomenem,
to je všecko žvast.
Pozvali jsme hostů dosti,
koláčů napekli moc,
a pak jsme také tancovali
bužírovali třebas celou noc.
Teď vlezem o posvícení do kanafasu
jako spráskaný pes,
on o posvícení hladový.
chudák do boudy si vlez.
Ani už ten žebráček
nedostane ani placku,
ani požebrotě nesmí jít,
aby nedostal někde facku.
Jsou zde také houpačky,
i velký k tomu kolotoč
za dvě koruny písnička,
jen si hlavu nezatoč.
Dobře, že je bez lístku
černé a žluté pivo,
není žádná kořalka
po které se tak dobře snilo.
Pivo teď je slabounké
nepoplete aspoň hlavu,
je zas po něm bolení,
aby byl pořád v zadu.
Dobře, že je posvícení
jenom jednou za rok,
dokud válka trvat bude,
nemáme na nic nárok.

Jedenácté výročí!

11/10 1942.

Jest jedenácté výročí
co zemřelo moje dítě,
již uteklo jedenáct let,
co oko moje nevidí tě.
Jenom bolná vzpomínka
na ty nejtěžší chvíle
srdce moje proniká
na dítě moje milé.
Když vzpomínám na ty doby
když spolu jsme žily,
byly to překrásné chvíle,
čas uprchl brzo tak milý.
Tvoje ručky, když tak maličké byly
a tvoje srdéčko tak něžné,
jak líbala jsem v líčka tebe
a tiskla v náruči mé věrně.
Čas prchal rychle a nenadále,
z dítěte se stala dívka
a ty jsi vyrostla v pannu krásnou
jako v zahradě ta nejhezčí kytka.
Když jsi vykvetla v pannu sličnou
přišel studený podzim,
spálil mráz tvou krásu,
a bylo po tobě veta - prosím.
Kristus Pán utrhl kvítek Sám,
když nejvíc začal vonět,
odnesl ho do své zahrádky,
kde ho nebude nic bolet.
A tak zmizela moje Mařenka
tělo její leží v hrobečku,
a tak stále vzpomínám
na moji drahou holčičku.
Do dáli myšlenky letí
na jejím rově se zastaví,
vzpomínek celé proudy
na její život hrob zaplaví.
Jest tam zakopán hluboko-
poklad můj z ryzího zlata
a mě jen zbyla vzpomínka
a naděje pevná a svatá.
Kojím se touhou a nadějí,
že až přijde jednou ten čas,
že se spolu sejdeme
u Pána Boha zas! -

Matějková.

Náš život! · 17/10 1942.

Život prchá jako sen,
mládí je jak krásný den,
stáří se jak podzim chýlí,
usychá jak to staré býlí.
Přijde zima a s ní mráz,
mezi životem a smrtí jest jen hráz,
stáří uléhá, chystá se k odpočinku,
vždyť jsme zde všichni jen na chvilinku.
Život zde na zemi jest jako pouť,
musíme všichni na věčnost plout.
Přijdeme před Pána
to bude jednou do rána,
u brány se zastavíme,
za hříchy se zastydíme.

Sestře Gotvaldové 1/4 1942.

k velikonocům.

Má drahá matičko
čekáš na slovíčko,
co tobě přinesem,
do dáli zanesem.
Přeji ti zdravíčko,
má milá tetičko
bolest ti vezmeme
tělo tvé namažeme.
Proč jsi tak spěchala,
na domov myslela,
přišla jsi k nehodě
ve špatné náladě.
Bolí mě velice
když se zlo přihodí mamince,
těžko jsi vstávala
bolestně stěnala.
Nejsi už lehoučká
jaks byla mladoučká,
tělo už bez vlády
na zem se povalí.
Jak dítě všecko nabývá,
stáří tak všecko pozbývá,
v prostřed věku se již kloní,
mládí se již nedohoní.
Od kolébky spějem k hrobu,
nehledíme na tu dobu,
že jdem stále k hrobu blíž,
přinášíme sebou tíž.
Někdo lehčí břímě nese
jiný se pod tíhou třese,
každý spěchá k svému cíli,
každý čeká na tu chvíli,
kdy břímě své odloží,
k odpočinku se uloží.

Odpočine a zas musí jíti dál,
kde cíl jeho je uchystán,
tmotu nechá zde ležeti,
k božímu soudu duše musí běžeti.
A tak i ty má matičko,
musíš zde nechat své tělíčko,
duši tvou odnesem v náručí,
tam, kam Bůh nám poručí.
Já a společnice Herminka,
vezmem tě na svoje křidélka,
odnesem tě, kde nejsou bolesti,
za naše prosby Bůh ti odpustí.
Modli se modli tetičko,
bude ti v duši letýčko,
budeš krásně usínat
a s námi se usmívat.
Nenaříkej na osud svůj,
jen pevně ve víře stůj.
my tě často podpíráme,
když za tebou chodíváme.
Sílu ti nesu matinko,
a já veselou mysl tetinko,
chmůry všecky zahodíme,
za tebe se pomodlíme.
Klid ti nesu do srdéčka,
ať neteskní tvá dušička,
nesu ti do srdce vzpruhu,
že chodíš k mému hrobu.
Bůh ti zaplať sestro milá,
abys tady šťastná byla.
přejem ti příjemné svátky
my tři veselé kamarádky.
I mojí mateři
přejeme svátky nejlepší,
abys také šťastná byla
s námi u stolu rozmlouvala.

Báseň Kuželákom. 15/6 1942.

Až přijde čas, sejdeme se zas
budem sobě povídati o svých nehodách.
Až přijde doba, sejdeme se znova,
podáme si ruku, políbíme ústa.
Ty dvě staré hlavy ať se dobře mají,
ať láska s nimi kráčí až do skonání.
V Kuklenském hřitově je místo pro obě
hlavy šedivé dobré, kéž dřímou vedle sebe.
Každý den kráčíme, k hrobu se blížíme,
vždyť je to úkol náš, zda dobře ho vykonáš?

Když zvoní klekání, ve visce pod strání,
hlavy dvě kloní se, „Anděl Páně“ modlí se.
Když večer uléhají, dvě hlavy vzpomínají,
jak dlouho ještě snad budeme žít?
Smiluj se Pane náš, až k Sobě nás povoláš,
hříchy rač odpustit, koutek nám připravit.

Sestře Gotvaldové 17/6 1942.

Má drahá matičko
jenom maličko
mohu ti dnes dáti
že jsi moje máti.
Vždyť víš, že nad tebou bdíme,
a o tebe se nebojíme,
jen buď věrná co tak ráda máš,
a v nás se nesklameš.
Jsme moc zaměstnané
i často jsme moc uštvané,
neb tolik práce kolem sebe máme,
než ty mraky roztrháme.
Až se mraky rozstoupí,
sluníčko zas vystoupí,
bude hřáti jako před léty
usmívat se bude na tety.

Jen buď klidná tetinko,
ještě počkej malinko,
dáme tobě potom více
slovíček našich na tisíce.
Až uzraje chlebíček,
dá Vám náš Tatíček
větší krajíc nežli dnes
Jemu sláva do nebes.
I já se chci tázati
zdali chceš svázati
trojlístek veselý
bílou stuhou zdobený.
Máme o vás starosti
a nechceme vás podvésti,
vždyť Pravda-Láska jest náš Bůh
proto klidná a s Bohem buď.
Slávka-Herma a Marie,
vždy ráda k tobě putuje
a přináší tobě útěchu
na malém papíru.
Chodíme tě mazati,
když slyšíme tebe stěnati
balsámem z našeho nebíčka,
aby zdravá byla moje matička.

Svýma myšlenkama nás voláš,
a hle, už nás u sebe máš,
za chvilenku odcházíme,
jakmile si ulehčíme.
S Bohem - s Bohem matičko,
aby tě nebolelo srdéčko,
ten nevděk nahradím ti já
jen neztěžuj si tetinko má.
I moje matička má nevděčné dítě
to všecko seberu do své sítě,
na cestě vysypu do klubiny
až půjdu od moji maminy.
Nic si z toho nedělej
do dálky se podívej,
že nevděk světem vládne
to přece už dávno známe.

O našem zvonečku! 24/3 1942.

Náš milý zvonečku
bydlels na kopečku,
malá je kaplička,
chudá je vesnička.
Po válce přišel jsi
po prvé zvonil jsi (30/1 1922)
nebožtíkovi obecnímu sluhovi
mrtvému občanu
všem dobře známému.
František Matějka jméno měl
v prostřed věku oněměl.
když Bůh duši jeho povolal,
tys poprvé na věžičce zaplakal.
Poprvé zvonil jsi muži mému,
když jsme s ním kráčeli ku hřbitovu (2/2 1922.)
srdéčko bilo své z ocele
jak ostatní zvony na kostele.
Dvacet let trvalo, co jsi zvonil,
mnohý a mnohý slze ronil,
mnohos jich doprovodil k věčnému spánku
ty náš milý zvonečku - kamarádku.
Doprovodils mladické i staré,
muži, ženy i dítky malé,
každému s zazvonil na poslední cestu,
když odcházel k božímu městu.
Nadešla doba tvého žití,
kdo tebe půjde doprovoditi?
Jenom ty, co odešli na věčnost
děkuji tobě za tvou ctnost.
Zvonívals v poledne,

zval jsi nás k modlitbě,
zvonívals v poledne hladovému,
který spěchal k jídlu domů.
„Anděl Páně" modlitba zněla,
když hlava tvá zazvonila.
Zvonil jsi večer chvilenku,
když uléhali lidé k odpočinku.
Naposled zvonil jsi br. Hubcovi - starostovi (6/3 1942,
hlásil jsi, že ho již tady není.
Jaké tajemné bylo zvonku znění,
již ho na naší kapličce není.
Tobě jen zvonilo srdce v lidském těle,
když tě sundávali z malé věže. (musel jít do války)
Srdce tvé dotlouklo na věky,
budeš všem občanům v paměti.
Nebudeš vyzvánět žádnému
až bude kráčet ku hřbitovu.
Loučils ses s námi v neděli, (22/3 1942.)
aby občané všichni věděli
srdce tvé smutně bušilo,
když se s námi loučilo.
Již tě na kapličce není
jak tajemné bylo tvoje pění.

Jak posvátná to chvilka,
když srdce v zvonečku cinká!

Kněz sloužil mši sv. na rozloučení. Bylo to dojemné všichni jsme plakali.

Složila Matějková.

Sestře Gotvaldové! 7/3 1943. k svátku.

Přišla doba zase
přicházíme v plné kráse,
vynšovat k milému svátečku,
pozdravit moji matičku.
Přišla zase doba,
kdy sestra péro do ruky vzala,
co ji na mysl dáváme
a přání tobě spřádáme.
Buď hodně zdravá matičko,
a buď při tom šťastná tetičko,
přinášíme tobě kytičku
a polibky klademe na čeličku.
Do ouška šeptám tobě máti,
vše nejlepší chci tobě přáti,
a já také tetičko drahá
jsem dnes také přispěchala.
Jsou dvě hodiny a půl
klademe slůvka na stůl
která sestra píše v řádky,

stále ku předu a ne zpátky.
Kolik roků ještě uplyne,
než se na věčnosti sejdeme,
budeš stále v naší ochraně
až si potom pro tebe přijdeme.
Přeji ti má drahá matičko,
aby se na tebe usmívalo všecičko,
abys zahnala od sebe chmůry,
aby nebolely tvoje údy.
Já přeji tobě tetinko drahá,
aby tě nikdy nebolely záda,
ani ruce tvoje upracované
které máš od práce nachromlé.
Přeji ti máti moje drahá,
abys ruce klidně už v klín dala,
aby odpočinula tvoje duše
a nedívala se tak plaše.
Vždyť jsme kolem tebe tetičko,
a děláme s tebou všecičko
a když unavená jsi docela
pomůžem ti zase za šera.
Když na lůžku klidně spíš,
ani o tom nic nevíš
a ráno vstáváš lehčeji,
vždyť jsme tobě přispěly.
Proto nermuť se matičko,
a buď veselá tetičko,
přijdem k tobě na hostinu,
pomodli se k Hospodinu.
I já také přicházím,
před tebou se uklánim,
ctím tvoje stáří i šediny,
které tvoje vlasy změnily.
Přeji tobě také všecko nejlepší,
aby jsi byla den ode dne čilejší,
aby tě nic nebolelo
srdce tvoje k Bohu spělo.
Přináším ti kvítek bílý
je z moji zahrádečky milý,
který jsem ti vypěstila
na tvůj svátek darovala.
Všecky jsme šly pospolu
k naší máti ku stolu,
slůvka píše matička moje
k svátečku milému tobě.

I tobě přejem sestro drahá,
abys vždycky byla zdravá,
abys mohla dlouho psáti,
co ti přijdem na myšlenku dáti,
abys těšila máti i tetičku
tam v dáli v smutném koutečku.
Já tobě maminečko moje,
přeji všecko nejlepší tobě,
přináším ti věneček
od tří milých dušiček.
Slávka, Hermi a Máňička
jsme všecky jako ta básnička,
mladé, krásné a svěží,
to se nám to běží.

S Pánem Bohem.

Sestře Gotvaldové! 3/2 1943.

Milovaná matičko
jenom na malé slovíčko
přicházím ku stolu dnes,
aby ti ptáček psaníčko nes.
Proč se jen matičko soužiš
a své srdéčko touhou trápíš,
vždyť víš, že stebou často jsme,
že tě v strastech podporujeme.
Když nemocné své tělíčko
přinášíme na tebe teplíčko,
vždyť nastuzená jsi stále,
a to neslouží již tobě dále.
Když tě tělíčko všecko bolí,
přicházím se zázračnou holí
přejedu tebe křížem, krážem
a je brzo po všem rázem.
Já zas maminko vařím koření,
když máš ve vnitru bolení,
mastí namažu tvoje nohy staré,
aby byly čilé a ne slabé.
Jak ráda k svým dětem pospícháš,
že cesta již těžká je, uznáváš,
jak srdce mateřské dobré jest,
jen když se podíváš na ně a zas jdeš.
Já také přicházím tetičko
pohladit své bolavé tělíčko,
ty vzpomínáš a voláš nás
a my spěcháme k tobě obě zas.
Teď máme mnoho práce,
na té nové zahrádce.

Srháme suché stvoly a býlí
ať se potom ta zahrádka každému líbí.
Celé dny sem a tam běháme,
někdy ani chvilku klidu nemáme,
uštvané odpočinem sobě rády,
a přitom vzpomínáme na svoje kamarády.
Vyprosím si chvilčičku,
abych navštívila moji matičku,
když tak po nás máti toužíš,
pravím ti, že se zbytečně soužíš.
Už nehořekuj drahá tetičko,
já od tebe seberu všecičko,
co těžkou hlavu tobě dělá
a pustím to do větru teda.
I já přicházím dnes sestro drahá,
abych tě také potěšila,
nic si z toho nedělej, že nesešly jste se spolu,
viděla jsem u matky velkou nehodu,
sklouzla by nedopatřením z vozu ven,
bylo by to hrozné bolestné jen.
Mám také ráda matičku moji,
proto ji varuji v takovém ohni,
jsem ráda, když matku zachráním,
od zlého ji uchráním.
I tebe by to sestro bolelo,
kdyby se máti něco přihodilo,
řekla bys „k vůli mě se to stalo;"
jak by tvé srdce litovalo.
Vždyť víš, že i tebe varujem,
když zlo u tebe spatřujem,
snažíme se jedna přes druho-
zachránit tě před chvílí zlou.
Přečtěj a přemítej naše řádky
a podívej se na ně zpátky,
řekneš, že dívenky pravdu dí,
a mnoho oko tvé v tom uvidí.
Co bylo na uzle svázáno,
bude již brzo rozvázáno,
kukačka na buku zakuká,
že konec všemu je pravda veliká.
Dlouho jsme nepřišly k papíru,
pro matčinu nehodu,
nervová choroba ji zasáhla,
že dvojitě vše viděla.
Každá ve své cestě něco máte,
že často nami naříkáte.
o kámen zraníte nohu svoji, a naříkáte jak hrozně to bolí.
Trojlístek.

26/4 1943.

Válečná doba.

Jest válka dlouhá
a již dlouho trvá,
konec se už blíží
ale svelkou tíží.
O tom není zdání
co přejde naší skrání,
jaké hrůzy čekají,
před námi klobouk smekají.
Nebojte se lidé
vždyť musí přijít chvíle,
kdy dobro se zlem se spojí
ale pořád ještě jeden druhého se bojí.
Jest vůle Boha svatá
kdy bude zloba zvátá
od vichřice a hromu
nepřejme si tu pohromu.
Hlad a bída kamarádi jsou
by tu těžkost velkou ponesou,
až složí svoje břemeno,
pak bude všechno zlomeno.
Bude se bít bída s hladem
to vám do srdce kladem,
že přijde mnoho bolestí,
za těch lidských neřestí.
Smiluj se Bože jediný
zažeň ty zlé chmuřiny
odpusť nám naše hříchy,
abychom se zbavily pýchy.
Pýcha vždy pád předchází
a jak se tvrdě prochází,
toť tvůrce všeho zla
a tak hezká, jemná se zdá.
Zažeň Bože náš válku
v nedohlédnou dálku
ať ji země pohltí
a vlny mořské rozdrtí.
Přišlo jaro a s ním máj,
je již lhostejný to ráj.
není radosti ani nálada,
všude jen samá záhada.
Ani vlaštovka ten ptáček milý
nemohla přiletět v určenou chvíli,
kdyby tak mohla říci vše,
proč tak málo jen jich je.
Přes bojiště jsme letěly
a mnoho jsme jich ztratily
bude jen maličko nás
jako vy lidé vás.

Měly vlaštovky přiletět ke konci března
a ony přiletěly ke konci dubna a na začátek
května. v r. 1943.

Bude vás také moc málo-
o tom se vám ale nezdálo;
smrt slaví své hody
zmírá jich celé proudy.
Umírá jich tisíce
to je ta válečná litice,
smrt nešetří starců ani dětí
jsou milionové oběti.
Bože vztáhni ruku Svou
a zažeň tu litici zlou,
řekni slovo rozhodné
ať neteče tolik krve červené.
Hrváci nepřítel i bratři naši;
ta hrůza už tak straší.
dej Bože pokoj na zemi
ať vůle Tvá zde i na nebi
Všecko zlé pro dobro bývá
tak jako den když v noci se skrývá;
po noci je zas jasný den
Budiž Bůh náš veleben.

pondělí velikonoční. S Bohem.

5/6 1943.

Sestře Gotvaldové!

Drahá matko a tetičko
přinášíme obě tobě slovíčko;
z nedozírné dálky - říše
přicházíme tiše.
Pořád matičko čekáš,
kdy se přece jen dočkáš
toho okamžiku slavného
radostného a bolného;
Budem při tobě státi
bys nemusela se báti,
poruč se v boží ochranu
nemáš v světě lepší záchranu.
Drahá tetinko moje
roztáhneme pláště svoje,
schováme tebe před zlem
všichni pod něho vlecem.
Není doba daleká
kdy holoubek boží zavrká
přilétne v světské kraje
přinese tajemné báje.
Až růže pokvetou
mnohé taje rozkvetou,
blíží se již poslední den
válka usne na věčný sen.
Kdo zůstane zde na zemi
bude celý změněný
bude jak znova narozen

do jiného světa převezen.
Budou se radovat všichni,
že přečkali tu válečnou krisi,
že přečkali ten dlouhý den
budiž za to Bůh veleben.
Přejem tobě matičko,
abys připravila svoje srdéčko;
abys připravila svoji duši
jak se na tebe sluší.
Přišly jsme k sestře ku stolu
skládati slova do slohu,
abys o nic přemyšlela
a na dívenky vzpomínala.
Buď s Bohem matičko
a já líbám tebe tetičko
buď spokojené mysli,
že jsme k tobě zase přišly.
Herminka a Slávinka jsme tvoje děti
každou chvilku k tobě letí
přinaší ti radostný sen,
abys měla spokojený den.
Sestře Gotwaldové. 3/9 1943.
Pozdrav ti posílám matičko,

a nesu ti radostné slovíčko;
z nekonečné dálky
až tam od té války.,
Tetinko moje drahá
pospíchám k tobě ráda;
nesem tobě novinu
skládám ti ji do klínu.
Buď trpělivá matičko
ještě málo-maličko
a již bude jasný den,
po tmavé noci krásný sen.
Přijdou těžké chvíle
budou bolné a milé,
blíží se velký, krutý boj,
bude už konec hola, - hoj!
Neboj se tetinko má
až přijde ta doba zlá
Bůh svoje dítky ochrání
pod svým pláštěm na dlaní.
Anděl mír snese závoje
rozdělá je před dítky svoje,
trouba zahlaholí hlasná,
přišla vám doba krásná.
Modlete se dítky moje

přešla ta zlá melodie,
děkujte všemohoucímu Tvůrci
jak On chce - určí.
Nemůžete ničeho dělati,
jste jak ta pleva na poli
jste tak jak nepatrný červíček
všem vám dává Bůh chlebíček.
Poděkujte Pánu
za jeho ochranu
za to pohodlí
v těžké válce to více bolí.
Buď klidná máti má,
trápila tě nemoc zlá,
ty bolesti jsou očistění
to za tvoje provinění.
Děkuj Bohu i za to zlé
co musíš zakusiti zde,
neb sis vyvolila co chceš trpěti,
proto nesmíš matinka reptati.
Trpělivě nes svůj kříž
Kristus nesl za nás větší tíž,
zaplatil životem za nás daň
nereptal, uštván jak ta laň.

Až si tě Pán povolá
a nás pro tebe zavolá
budeš lehká bez bolesti
až odpočineš sobě v radosti,
Vždyť ten život na zemi,
je samý bol a utrpení,
po boji však vítězství bývá,
když Kristus se usmívá.
Když se matičko modlíváš
a blaženě usínáš
odvádíme tebe, jdeš s námi
tam vzhůru mezi hvězdami.
Když nazpět se vracíš
posilněná se cítíš,
přemýšlíš co se ti zdálo,
že se ti z hlavy vyválo.
Ještě přicházím já na chvilku
též pozdravit moji matinku,
tobě posílám zdraví a sílu,
že chodíš navštěvat moji mohylu.
Dej ti Bůh krásné všecko,
ty drahá naše sestro,
děkuji ti za ta kvítka,
cos zasadila v moje místa.

Buď s Bohem máti má
ať není smutná líce tvá,
ať oko září radostí
vždyť bude již konec žalosti.
Ať jsi šťastná tetinka
to si přeje Herminka
ať srdce tvoje zpívá
to si přeje zase Máňa.
Tak jsme se sešly pospolu
v Malé Černé u stolu
moji máti dyktujem
a také s vámi žertujem.

S Pánem Bohem.

Sestře Matějkové 16/9 1943.
od br. Bonifáce.

Přicházím za br. Jana, abych tvé kroky prováze1 na cestě další, která jest ti ještě vyměřena. Marně hledáš v světě lásky a upřimnosti, srdce všude tvrdá jsou, nikde citu není k bližnímu svému a proto sestro milá, když tebe Bůh obdařil tak velikou milostí svojí, nezavírej dlaně před bližním a před potřebným. Odpouštěj svým nepřátelům za slova tvrdá, kterými tě raní. Chci věrně při tobě státi podle vůle Páně, kroky tvé chci vést cestou dobra a lásky, aby jsi vždy milosti našla u Pána.

Nedomnívej se, žes všecko odhodila, když lhostejný je ti osud toho, který ti kdysi ublížil. Jen čistá duše má lásku velikou a soucit s bližním svým. Sestru, kterou ti Pán poslal, je na vysokém stupni čisté víry v Boha a čím výše spěje, tím více zlo se o ni bere. Prošla cestou utrpením velkým a její cit sahá až za hrob, proto musí tolik trpět. Přichází jich tolik, kteří útěchy u ní hledají, každému poradí, každého potěší co zatím srdce její krvácí. (Zábrlová z Prahy) Proste všecky, aby Pán neopustil sestru tu, neboť je veliká čistá duše. Žehnej ji Pán jakož i tobě sestro. Dnešní den si zapiš, kdy já přebírám úkol po bratru Janovi. Jsem bratr Bonifác.

(Bratr Jan šel do zrození budiž mu Bůh milostiv aby obstál.)

Sestře Gotvaldové k svátku 3/9 1942.

Přišel zase den jmenin
přináším ti náruč květin
moje drahá matičko
zdravím tvoje srdéčko.
Přeji ti hojnost zdraví
to ti tvoje dítě praví,
štěstí plný košíček
s přáním spěchá tvůj mazlíček.
Já ti nesu láhev vína,
že jsi stále jiná a jiná,
vše krásné do tvého srdénka
leje tvoje dívka Herminka.
I kydící růži přináším
a jak se s ní vynáším,
neb tolik krásy v ní jest
co obsahuje duchovní svět.
Zpíváme tobě písničku
k tvému slavnému svátečku,
neb jen jednou za rok jest
vždy ti nese novou zvěst.
Až poslední gratulaci snad
bude tato sestra psát
budeš pak v tom nejlépe
že se všichni sejdeme.

I já ti nesu kytičku
k tvému milému svátečku
a mazání na nohu
až půjdeš ke mně ku hrobu.
Neviditelní gratulanti
chceme tvůj sváteček oslaviti;
neboť trojlístek veselý
vždy ti přináší úlevy.
Až budeš čaj vařiti
budeme u stolu seděti
připijem si na tvé zdraví;
ať jsi ještě dlouho tady.
Všechny budem pospolu
sedět u kulatého u stolu
tvoje děti i vnoučata
jsou jak na růži poupata.
Zazpíváme si písničku,
rozveselíme matku i babičku,
aby se šťastná v duši cítila
a ve všem krásném se ocitla.
Až tě uložíme na lůžko,
budem šeptati na ousko
s námi v obzor poletíš
a nejlépe se potěšíš.

I tobě sestro pisatelko
přejem tobě dobré všecko,
abys psala víc a více
našich slovíček na tisíce.
I tvoje dítě ti vinšuje
z tebe se raduje
přináší ti bílý věneček
na tvůj milý svátek.
Mladý trojlístek.

Mojí přítelkyni! 12/2 1940.

Ty jsi mezi těmi, co mě zradili,
Ty jsi mezi těmi, co na mě špínu házeli,
Ty jsi mezi těmi, co mě bolest činili,
Ty jsi mezi těmi, co se mě odměnili.
Měla jsem tě ráda i s tvýma chybama
nikdy jsem si nemyslela, že bys mě sklamala.
Tvoje slova jsou sladká jak med
nikdy jsem nemyslela, že obsahují jed.
Proč tolik pomluv na mě vidíš,
že se povídat tolik nestydíš?
Podívej se sama na své chyby
a buď němá jak ve vodě ryby.
Já tvé chyby žádnému nezjevuji
a tvoje nepravosti neukazuji,
máš hříchů na každém prstě dost,
aby se pod tíhou pod tebou nezbořil most.
Jsi-li lepší než já, udeř mě kamenem
abys neshořela pod větším plamenem.

Nechtěla bych měnit za tvoji duši
nemysli, že bez chyby jsi,
to se na bližního sluší,

poštvat na něj všecky psy?

Mnoho psů jednoho uhoní ~~až k smrti~~
uštvou ho až k smrti
divím se, že jsi se smíchala
mezi takové chrti.

Nejdřív vyper svoje šaty
aby se špína nesvítila,
zamkni ústa na zámek,
abys každého nešpinila.

Vrána podle vrány sedá
rovný rovného si hledá.
Proto na každém chyby nehledej
nejdřív se sama na sebe podívej.
S každým jako s máslem mluvíš
odejdeš od něj a hned ho zradíš.
Vždycky jsem ti pravdu mluvila,
divím se, žes ve všem lež viděla.
Kdybys lež u sebe nežila
tak bys ji u druhého neviděla.

Kdo v té peci bývá
jiného tam hledá.

Co bys tomu řekla
kdybych já na tebe řekla?

Smilstvo u mě nehledej
na sebe sama se podívej
u mě hledáš tutbenost
a sama máš jiných ~~kostí~~ věcích dost.
Zkoumej sama sebe a o mě se nestarej
ne ku zlému, jen k dobru duši nabádej.
Já jsem tobě nic neukradla
žes tolik lidem vyprávěla.
Říkáš, že jsem s Jiráskem spala
vždyť ty ses s ním také vyspala.
Spaly jsme s ním obě pod jednou střechou
byly jsme obě tou blechou.

Do moji rodiny hubu nestrkej
a těma slovama do mě netrkej.
Měj vždycky na paměti
žes proti mě poštvala moje děti.
To mám na památku
na moji upřímnou kamarádku.
Podle stopy jsem poznala ....(to bylo 6/2 1940)
jak jsi se ke mně zachovala.

To se v mém srdci nesmaže,
když v něm někdo kliku zamaže.

Kdo ve zkouškách obstojí?
co Bůh před nás položí?

Za tvé dobro jsem ti vděčná byla
láskou jsem ti odplácela.
Ty ale lásku hledáš ve hmotě
ta není v boží odplatě.

Na památku.

Na začátku listopadu r. 1941. opět roznesla o mě lživou zprávu že jsem hlavním svědkem při Hvízdilové proti p. starostovi Kubcovi z Malé Černné. Ta zpráva byla mžikem roznesena jako když hodí kámen do vody a rozčeří se voda okamžitě daleko široko a tak se hned o mě lživé řeči roznesly daleko široko. To zůstane v mojí paměti na mojí kamarádku kterou jsem milovala víc než sestru vlastní. Na začátku list. t. r. odvezli starostu gestapo.

Rady: Básně.

pro

Frant. D Matějkovou

deník 1940 --- 1942. IV

IV.